

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК

РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске,
Бања Лука, Вељка Млађеновића бб
Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341
E-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org
sgrs.oglasi@slglasnik.org
sgrs.finansije@slglasnik.org
sgrs.online@slglasnik.org

www.slglasnik.org

Четвртак, 10. август 2017. године
БАЊА ЛУКА

Број 75 Год. XXVI

Жиро рачуни: Нова банка а.д. Бања Лука
555-007-00001332-44
НЛБ банка а.д. Бања Лука
562-099-00004292-34
Sberbank а.д. Бања Лука
567-162-10000010-81
UniCredit Bank а.д. Бања Лука
551-001-00029639-61
Комерцијална банка а.д. Бања Лука
571-010-00001043-39
Addiko Bank а.д. Бања Лука
552-030-00026976-18

1339

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ВЕТЕРИНАРСТВУ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Проглашавам Закон о ветеринарству у Републици Српској, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Двдесетој сједници, одржаној 20. јула 2017. године, а Вијеће народа 28. јула 2017. године констатовало да усвојеним Законом о ветеринарству у Републици Српској није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-2334/17
3. августа 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН

О ВЕТЕРИНАРСТВУ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

ГЛАВА I

ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим законом уређују се услови и начин обављања ветеринарске дјелатности, заштите здравља животиња, откривање, спречавање појаве, сузбијање и искорјењивање заразних болести животиња, спречавање болести које су заједничке за животиње и људе, спровођење мјера ветеринарског јавног здравља, ветеринарско-здравствена контрола узгоја и промета животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње, воде и нуспроизвода животињског поријекла, репродукција животиња, службена контрола и инспекцијски надзор у области ветеринарства, обиљежавање животиња, ветеринарски информациони систем, рад ветеринарске коморе, стручно усавршавање у области ветеринарства, ветеринарска заштита животне средине и добробит животиња.

Члан 2.

(1) Ветеринарска служба је служба од посебног интереса за Републику Српску у области сузбијања заразних болести животиња и заштите становништва од зооноза, контро-

ле исправности и безбједности хране за људе животињског поријекла, као и других мјера значајних за јавно здравље.

(2) Болести животиња које се обавезно сузбијају, различите болести и зоонозе су болести које су утврђене кодексом Међународне организације за заштиту здравља животиња (енгл. Office International des Epizooties - OIE), као и друге болести животиња и зоонозе чије сузбијање је од интереса за Републику Српску.

(3) Нарочито опасним заразним болестима животиња, у смислу овог закона, сматрају се болести које се могу веома брзо ширити без обзира на границе и које изазивају велике здравствене проблеме праћене негативним економским посљедицама за земљу, као и за међународну трговину животињама, производима животињског поријекла, храном животињског поријекла и храном за животиње.

(4) Емергентне болести животиња представљају нове инфекције настале од познатог и промијењеног узročника или потпуно новог и до сада непознатог узročника који значајно утиче на здравље људи и животиња.

(5) Министар пољопривреде, шумарства и водопривреде (у даљем тексту: министар) доноси рјешење којим се утврђује листа заразних болести из става 2. овог члана, као и листа нарочито опасних заразних болести из става 3. овог члана.

Члан 3.

(1) Поједини појмови који се користе у овом закону имају сљедеће значење:

1) ветеринарски ред подразумева прописане мјере, поступке и радње на јавним мјестима, гдје се скупљају животиње, у превозним средствима за транспорт животиња, у оборима и на пашњацима, као и објектима за скупљање животиња и клање животиња, скупљање, обраду, прераду и складиштење производа животињског поријекла, хране за животиње, нуспроизвода животињског поријекла, а ради заштите здравља и живота људи и животиња, заштити животне средине и заштити добробити животиња;

2) доктор ветеринарске медицине, доктор ветерине или дипломирани ветеринар (у даљем тексту: ветеринар) је стручно лице које је завршило интегрисане академске студије ветеринарске медицине на факултет ветеринарске медицине;

3) животиње су животиње из породице копитара (коњи, магарци, мазге, муле), животиње из породице папкара (говеда, овце, козе, свиње), живина (кокошке, ћурке, гуске, патке и друге птице које се узгајају или држе ради производње меса, приплодних или конзумних јаја и других производа и дивље птице за узгој и приплод), украсне, стране и дивље

птице, сисари, пси, мачке, кунићи, пчеле, свилене бубе, инсекти опрашивачи и други зглавкари, рибе, ракови, жабе, пужеви, шкољке и други мекушци, жељеви, корњаче и други гмизавци, чланковити црви, дивљач, животиње намијењене огледима и репродуктивни материјал;

4) зооноза је болест која се може преносити директно или индиректно са животиња на људе и са људи на животиње;

5) имање са животињама (у даљем тексту: имање) је сваки затворени или отворени простор, фарма, објекат у коме се животиње држе, чувају, узгајају и стављају у промет, трајно или привремено;

6) одобрен објекат је објекат за који је утврђено да испуњава прописане ветеринарско-здравствене услове, односно опште и посебне услове за хигијену хране и хране за животиње и који је уписан у Регистар одобрених објеката;

7) производи животињског поријекла су месни и рибљи производи и производи животињског поријекла намијењени исхрани људи, исхрани животиња и употреби у фармацији, индустрији и пољопривреди:

1. производи животињског поријекла намијењени исхрани људи су саставни дијелови животињског тијела у сировом и прерађеном стању намијењени за исхрану људи, јаја и производи од јаја, млијеко и производи од млијека, те мед (храна животињског поријекла),

2. месо је било који јестиви дио трупа животиње за клање и јестиви нуспроизводи клања,

3. производи животињског поријекла намијењени исхрани животиња су месно брашно, рибље брашно, коштано брашно, јетрено брашно, крвно брашно, брашно од перја и други производи животињског поријекла, као и храна за животиње која садржи наведене производе,

4. производи животињског поријекла намијењени индустријској употреби су сирово кожа, крзно, вуна, длака, чекиње, перје, папци, кости, рогови, крв, цријева и други производи животињског поријекла намијењени индустријској употреби,

5. производи животињског поријекла намијењени фармацијској употреби су органи, жлијезде, животињско ткиво и тјелесне течности који се користе у припреми фармацевтских производа;

8) репродуктивни материјал је животињско сјеме, јајне ћелије, ембриони, јаја и икра;

9) регистрован објекат је објекат за који није предвиђено претходно утврђивање испуњености прописаних ветеринарско-здравствених услова, односно општих и посебних услова за хигијену хране и хране за животиње и који је уписан у Регистар објеката ради његове евиденције;

10) резидуум је остатак материје са фармаколошким дјеловањем, остатак њихових метаболита и других материја које могу заостати у животињским ткивима, органима или производима и као такве могу бити штетне по здравље људи;

11) сабирно мјесто за сирово млијеко је објекат у коме се врши откуп сировог млијека са једне или више фарми;

12) НАССР (енгл. Hazard Analysis of Critical Control Points) систем самоконтроле је систем којим се осигурава безбједност производа која је заснована на принципима добре производњачке и добре хигијенске праксе, анализи опасности и критичних контролних тачака у свим фазама производње, прераде, складиштења и дистрибуције.

(2) Појмови дефинисани у Закону о храни, Закону о нуспроизводима животињског поријекла, Закону о ветеринарско-медицинским производима и Закону о заштити и добробити животиња, а користе се и у овом закону имају исто значење.

(3) Граматички изрази употријебљени у овом закону за означавање мушког или женског рода подразумијевају оба пола.

ГЛАВА II

ВЕТЕРИНАРСКА ДЈЕЛАТНОСТ

Члан 4.

(1) Ветеринарска дјелатност обухвата заштиту и контролу здравља и добробити животиња, сузбијање зооноза, осигурање здравствено исправних и нешкодљивих производа животињског поријекла, те послове ветеринарског јавног здравства, као и унапређење репродукције животиња и ветеринарску заштиту околине.

(2) Ветеринарска дјелатност, у смислу овог закона, обухвата:

1) праћење, заштиту и унапређење здравља животиња,

2) заштиту људи од зооноза,

3) заштиту животиња од заразних и других болести,

4) откривање и дијагностиковање болести и лијечење обољелих животиња,

5) спровођење мјера здравствене заштите животиња,

6) ветеринарско јавно здравље, односно послове из дјелокруга ветеринарско-здравствене контроле животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и пратећих предмета, а који су директно или индиректно у улози заштите здравља људи од зооноза и штетних материја, као и заштиту животне средине која се спроводи примјеном прописа из подручја заштите здравља животиња и здравственог надзора хране,

7) обилежаване и регистрацију животиња ради контроле кретања и обезбјеђивања сљедивости у производњи и промету животиња, производа животињског поријекла и хране животињског поријекла,

8) вођење евиденције о лијечењу животиња,

9) контролу воде за напајање животиња ради обезбјеђивања њене исправности,

10) контролу здравља приплодних животиња и њихове репродуктивне способности, вјештачко осјемењавање и спровођење мјера за лијечење стерилитета, развијање и увођење нових поступака при осјемењавању и пресађивању ембриона, као и лабораторијског рада са јајним ћелијама, ембрионима и сјеменом,

11) добијање, припрема, провјера здравствене исправности, складиштење и дистрибуција животињског сјемена, јајних ћелија и ембриона,

12) послове дезинфекције, дезинсекције, дератизације, дезодорације и деконтаминације у објектима под ветеринарским надзором,

13) дјеловања ветеринарске службе у случају ванредног стања, природних и других несрећа,

14) учешће у пројектовању и изради техничко-технолошког пројекта свих објеката, који се региструју и одобравају у складу са овим законом,

15) процјену ефикасности самоконтрола, које се спроводе у регистрованим или одобреним објектима у складу са овим законом,

16) процјену ризика ради процјене вјероватноће уношења, појаве и ширења заразне болести на територији Републике Српске и процјена могућих негативних ефеката по здравље животиња, односно људи, који настају од организама који проузрокују болести или од присуства штетних материја,

17) управљање ризиком ради одређивања и спровођења мјера и циљу смањења ризика, односно степена вјероватноће појављивања заразне болести или присуства штетних материја, који директно или индиректно у одређеном степену могу да угрозе здравље животиња или људи,

18) сарадњу у изради анализа опасности и критичних контролних тачака (енгл. Hazard Analysis of Critical Control Points - НАССР) и других програма за обезбјеђивање здравствене исправности сировина, хране и производа животињског поријекла и хране за животиње, које се спроводе у

објектима регистрованим или одобреним у складу са овим законом и

19) ветеринарску едукацију и едукацију власника животиња.

(3) Ветеринарску дјелатност обављају ветеринарске организације које испуњавају услове прописане овим законом.

Члан 5.

(1) Субјекти у ветеринарској дјелатности су:

1) ветеринарске организације:

1. ветеринарска амбуланта,
2. ветеринарска станица,
3. ветеринарска клиника;

2) ветеринарске организације за промет ветеринарско-медицинских производа (у даљем тексту: ВМ производи) и ветеринарско-медицинских средстава (у даљем тексту: ВМ средства):

1. ветеринарска апотека,
2. велепродаја ВМ производа и ВМ средстава;
- 3) специјалистичке институције:

1. ветеринарска лабораторија,
2. ветеринарско-специјалистички завод,
3. центар за репродукцију и вјештачко осјемењавање животиња и

4. ветеринарски институт.

(2) Субјекти из става 1. тачка 2) овог члана оснивају се у складу са одредбама прописа којима се уређују ветеринарско-медицински производи.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују просторни, технички и кадровски услови за обављање ветеринарске дјелатности из става 1. тачка 1) овог члана.

Члан 6.

(1) Привредно друштво које обавља дјелатност узгоја животиња може за своје потребе да оснује ветеринарску организацију.

(2) Ветеринарска организација из става 1. овог члана може да обавља послове здравствене заштите животиња за властите потребе у складу са овим законом.

Члан 7.

(1) У ветеринарској амбуланти могу да се обављају следећи послови:

1) праћење здравственог стања животиња и спровођења мјера профилаксе, дијагностике и терапије у циљу заштите здравља и добробити животиња,

2) хируршке, породилске и друге ветеринарске интервенције на животињама,

3) лабораторијска, рендгенолошка и друга специјалистичка испитивања,

4) вјештачко осјемењавање, спречавање и сузбијање стерилитета, повећања плодности, кастрације и друго,

5) издавање докумената и вођење евиденција,

6) вакцинација против бјеснила паса и мачака прегледаних у амбуланти,

7) издавање увјерења о здравственом стању кућних љубимаца прегледаних у амбуланти,

8) преглед на трихинелу,

9) спровођење дезинфекције, дезинсекције, дератизације и дезодорације објеката и возила под ветеринарским надзором,

10) промет на мало хране за животиње и

11) промет на мало живих животиња.

(2) Ветеринарска амбуланта може да организује, спроводи и контролише обиљежавање животиња и води евиденцију обиљежених животиња, издаје увјерења о здравстве-

ном стању животиња и спроводи мјере у складу са овим законом.

(3) Ветеринарска амбуланта организована као привредно друштво може да врши промет на мало ВМ производа ако испуњава услове прописане Законом о ветеринарско-медицинским производима.

(4) Послове из става 1. овог члана ветеринарска амбуланта може да обавља ако испуњава следеће услове:

1) има у радном односу на неодређено вријеме најмање два ветеринара са лиценцом или једног ветеринара са лиценцом и једног ветеринарског техничара са положеним стручним испитом и

2) посједује одговарајуће објекте, просторије, опрему и уређаје.

Члан 8.

(1) У ветеринарској станици, поред послова из члана 7. овог закона, могу се обављати и следећи послови:

1) спровођење мјера здравствене заштите животиња у складу са овим законом,

2) издавање увјерења о здравственом стању животиња у складу са овим законом,

3) промет на мало ВМ производа и ВМ средстава за употребу у ветерини, изузев свих инјекционих ВМ производа, као и серума, вакцина и дијагностичких средстава који се користе по Програму мјера, ако је организована као привредно друштво и ако испуњава услове прописане Законом о ветеринарско-медицинским производима,

4) промет на мало средстава за дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију и дезодорацију, као и средстава за његу животиња и

5) спровођење ветеринарско-здравствених мјера у карантину у унутрашњем промету и увозу.

(2) Ветеринарска станица може да спроводи ветеринарско-здравствене мјере у карантину у унутрашњем промету и увозу, као и да организује, спроводи и контролише обиљежавање животиња и води регистар обиљежених животиња, у складу са овим законом.

(3) Ветеринарска станица послове из става 1. овог члана може да обавља ако испуњава следеће услове:

1) има у радном односу на неодређено вријеме запослено најмање три ветеринара са лиценцом и најмање једног ветеринарског техничара са положеним стручним испитом,

2) посједује одговарајуће објекте, просторије, опрему и уређаје.

(4) Ветеринарска станица послове из става 1. овог члана може да обавља и у издвојеној организационој јединици - подручној амбуланти, која испуњава услове у погледу објекта, просторија, опреме, уређаја и ако у издвојеној подручној амбуланти има у радном односу на неодређено вријеме запосленог најмање једног ветеринара са лиценцом.

Члан 9.

(1) У ветеринарској клиници, поред послова који се у складу са овим законом обављају у ветеринарској амбуланти и ветеринарској станици, може да се обавља и стационарно лијечење и њега болесних и повријеђених животиња.

(2) Ветеринарска клиника послове из става 1. овог члана може да обавља ако испуњава следеће услове:

1) има у радном односу на неодређено вријеме запослено најмање четири ветеринара са лиценцом и најмање једног ветеринарског техничара са положеним стручним испитом и

2) посједује одговарајуће објекте, просторије, опрему и уређаје.

Члан 10.

(1) У ветеринарској апотеци која се оснива у складу са условима утврђеним прописима у области ветеринарско-медицинских производа, обавља се дјелатност промета на мало ВМ производа и ВМ средстава за употребу у ветерини.

(2) У велепродаји ВМ производа и ВМ средстава која се оснива у складу са условима утврђеним прописима у области ВМ производа, обавља се дјелатност промета на велико ВМ производа и ВМ средстава за употребу у ветерини.

Члан 11.

(1) У ветеринарској лабораторији могу да се обављају следећи послови:

1) бактериолошка, серолошка, вирусолошка, паразитолошка, хемијска, биохемијска, физичка, патолошка и радиолошка испитивања у ветеринарској дјелатности и

2) испитивања здравствене исправности хране животињског поријекла и хране за животиње и друго.

(2) Послове из става 1. тачке 1) овог члана лабораторија може да обавља ако су методе које се користе акредитоване у складу са важећим стандардима или верификованим методама.

(3) Министар доноси рјешење о испуњености услова за рад ветеринарских лабораторија.

(4) Рјешење из става 3. овог члана подлијеже ревизији након истека рока од три године од дана његовог доношења.

(5) Лабораторија може да обавља послове из става 1. тачке 1) овог члана ако испуњава следеће услове:

1) има у радном односу на неодређено вријеме запослене ветеринаре са звањем специјалисте, магистра или доктора из области којом се лабораторија бави и

2) посједује одговарајуће објекте, просторије, опрему и уређаје.

(6) Службена лабораторија је овлаштена лабораторија која испуњава прописане услове и за коју министар донесе рјешење о овлаштењу за обављање службених контрола.

(7) Референтна лабораторија је службена лабораторија коју Влада Републике Српске (у даљем тексту: Влада), на приједлог Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде (у даљем тексту: Министарство), одреди као референтну лабораторију за специфичне методе испитивања у области ветеринарства.

(8) Листа овлашћених лабораторија из ст. 3, 6. и 7. овог члана објављује се у "Службеном гласнику Републике Српске" и на интернет страници Министарства.

(9) Министар доноси правилник којим се прописују услови које ветеринарска лабораторија за обављање послова из става 1. тачка 1) овог члана је обавезна да испуњава, као и поступак давања овлашћења.

(10) За послове из става 1. тачка 2) овог члана ветеринарска лабораторија се одобрава у складу са прописима о храни.

Члан 12.

У ветеринарско-специјалистичком заводу, поред послова који се у складу са овим законом обављају у ветеринарској лабораторији, могу да се обављају и следећи послови:

1) пружање стручне помоћи у области систематског праћења и дијагностике болести ради спречавања појаве, откривања, спречавања ширења, сузбијања и искорјенивања болести,

2) лабораторијске (бактериолошке, серолошке, вирусолошке, паразитолошке, хемијске, биохемијске, патолошке и радиолошке) теренске и клиничке дијагностике,

3) едукација и оспособљавање власника животиња у области заштите здравља и добробити животиња,

4) пружање стручних услуга у спровођењу вјештачког осјемењавања и сузбијања неплодности животиња и

5) испитивање сјемена за вјештачко осјемењавање животиња, јајних ћелија и ембриона и други специјалистички послови.

Члан 13.

(1) Ветеринарско-специјалистички завод може да обавља послове из члана 12. овог закона ако испуњава следеће услове:

1) има у радном односу на неодређено вријеме запослене ветеринаре са звањем специјалисте, магистра наука или доктора наука из области епизоотиологије, патолошке морфологије, микробиологије са имунологијом, репродукције животиња и

2) посједује одговарајуће објекте, просторије за најмање три лабораторије из области прописаних у члану 12. тачка 2) овог закона, као и опрему и уређаје.

(2) Ветеринарско-специјалистички завод за обављање послова лабораторијске дијагностике акредитује се у складу са важећим стандардима или верификованим методама.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују просторни, технички и кадровски услови за рад ветеринарско-специјалистичког завода.

Члан 14.

(1) Центар за репродукцију животиња врше систематско праћење здравственог стања и репродуктивне способности животиња и произведеног репродуктивног материјала ради спречавања појаве и ширења заразних болести животиња и очувања њихове репродуктивне способности.

(2) Центар за репродукцију животиња и вјештачко осјемењавање обавља следеће послове:

1) производња, промет и контрола здравствене исправности сјемена за вјештачко осјемењавање животиња, јајних ћелија и ембриона,

2) контрола здравственог стања приплодних животиња и њихове способности за размножавање током добијања, обраде и складиштења сјемена за вјештачко осјемењавање, јајних ћелија и ембриона,

3) праћење и спровођење мјера за повећање плодности животиња и истраживање у области репродукције животиња,

4) пружање стручне помоћи у сузбијању неплодности и спровођењу вјештачког осјемењавања (чување и употреба репродукционог материјала),

5) вођење банке гена са генетским ресурсима животиња у којој се чува биолошки материјал, сјеме, јајне ћелије и ембриони и

6) вођење евиденције о резултатима систематског праћења и друго.

(3) Центар за репродукцију животиња и вјештачко осјемењавање послове из става 2. овог члана може да обавља ако испуњава следеће услове:

1) има у радном односу на неодређено вријеме запослено најмање три ветеринара специјалиста из области репродукције животиња и

2) посједује одговарајуће објекте, просторије, опрему и средства за добијање, обраду и промет сјемена за вјештачко осјемењавање животиња, јајних ћелија и ембриона.

(4) Министар доноси правилник којим се прописују услови за обављање дјелатности у центру за репродукцију и вјештачко осјемењавање животиња, поступак систематског праћења и начин вођења евиденције.

Члан 15.

(1) Ветеринарски институт је највиша стручна и научна установа у области лабораторијске дијагностике болести животиња, потврђивања безбједности хране животињског поријекла, контроле плодности животиња, испитивања својстава ВМ производа, ветеринарско-медицинских средстава за употребу у ветерини, праћећих предмета и средстава за дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију и дезодорацију.

(2) У ветеринарском институту, поред послова који се у складу са овим законом обављају у ветеринарско-специјалистичком заводу, могу да се обављају и следећи послови:

1) клиничко испитивање ВМ производа и ВМ средстава, средстава за дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију и дезодорацију, као и контрола и праћење ефикасности и штетности ВМ производа и средстава за дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију и дезодорацију,

2) праћење и спровођење мјера за повећање плодности животиња и истраживања у области репродукције животиња,

3) испитивање и праћење остатака штетних материја код животиња (резидуа), производа животињског поријекла и хране за животиње,

4) испитивање и праћење појаве заразних болести и

5) научноистраживачки рад из области ветеринарске медицине и други.

Члан 16.

(1) Ветеринарски институт послове из члана 15. овог закона може да обавља ако испуњава сљедеће услове:

1) има у радном односу на неодређено вријеме запослено најмање пет доктора ветеринарских наука,

2) има у радном односу на неодређено вријеме запослене ветеринаре специјалисте, магистре наука или докторе наука из сљедећих области: епизоотиологије, патолошке морфологије, микробиологије са имунологијом и репродукције животиња, испитивања хране животињског поријекла и хране за животиње и

3) посједује одговарајуће објекте, просторије, опрему и уређаје.

(2) Лабораторија ветеринарског института акредитује се у складу са важећим стандардима или верификованим методама.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују просторни, технички и кадровски услови за рад ветеринарског института.

Члан 17.

(1) Јединица локалне самоуправе дужна је да на својој територији обезбједи ветеринарску зоохигијенску службу која обавља сљедеће послове:

1) хвата и збрињава напуштене животиње у прихватилишта за животиње,

2) нешкодљиво уклања лешеве животиња са јавних површина и објеката за узгој, држање, дресуру, излагање, одржавање такмичења или промет животиња и

3) транспорт или организовање транспорта лешева животиња са јавних површина и објеката из тачке 2) овог члана до објекта за сакупљање, прераду или уништавање нуспроизвода животињског поријекла на начин који не представља ризик по друге животиње, људе или животну средину.

(2) Јединица локалне самоуправе је дужна да за послове из става 1. тачка 2) овог члана обезбједи објекат за сакупљање лешева животиња.

(3) У објекту из става 2. овог члана могу се сакупљати и други нуспроизводи животињског поријекла.

(4) Јединица локалне самоуправе дужна је да обезбједи услове да се трупови угинулих животиња или нуспроизводи из клаоница могу на прописан начин закопати или спалити на сточном гробљу или јами гробници.

(5) Јединица локалне самоуправе која није обезбједила ветеринарску зоохигијенску службу дужна је да до њеног организовања обезбједи финансирање уклањања лешева.

(6) Када је животиња угинула под околностима које се не сматрају уобичајеним, леш животиње може бити уклоњен само по налогу ветеринарског инспектора.

(7) Министар доноси правилник којим се прописују услови за обављање послова ветеринарске зоохигијенске службе.

Члан 18.

(1) Субјекти из члана 5. став 1. т. 1) и 3) овог закона подносе Министарству захтјев за утврђивање испуњености услова за обављање ветеринарске дјелатности.

(2) Министар доноси рјешење којим именује комисију за провјеру испуњености услова, а која има најмање три члана.

(3) За члана комисије из става 2. овог члана може бити именовано лице ветеринарске струке, а за предсједника комисије обавезно се именује лице запослено у Министарству.

(4) При именовању комисије из става 2. овог члана обезбјеђује се равноправна заступљеност оба рода.

(5) Комисија из става 2. овог члана, након извршене провјере, сачињава записник са мишљењем о испуњености услова за обављање ветеринарске дјелатности и без одлагања га доставља министру.

(6) Министар доноси рјешење којим се утврђује испуњеност услова за обављање ветеринарске дјелатности, а које се доноси на период од три године.

(7) Трошкове рада комисије из става 2. овог члана сноси подносилац захтјева, а накнаду за рад у комисији могу остварити чланови који немају статус државног службеника.

(8) Влада на приједлог Министарства доноси Уредбу о висини накнаде и начину наплате трошкова из става 7. овог члана.

(9) Субјекти који посједују рјешење из става 6. овог члана обавезни су покренути поступак његове ревизије подношењем захтјева Министарству три мјесеца прије истека рока његовог важења.

(10) Поступак ревизије из става 9. овог члана спроводи се у складу са ст. 2. до 6. овог члана.

Члан 19.

Министар доноси рјешење којим се укида рјешење из члана 18. став 6. у сљедећим случајевима:

1) на основу поднесеног захтјева за укидање рјешења,

2) на основу приједлога ветеринарског инспектора,

3) када се утврди да субјекат не обавља дјелатност дуже од једне године и

4) покретањем поступка стечаја, ликвидације или брисања из одговарајућег регистра субјекта из члана 5. став 1. т. 1) и 3) овог закона.

Члан 20.

(1) Министарство води Регистар ветеринара, ветеринарских инспектора и субјеката из члана 5. став 1. т. 1) и 3) овог закона који испуњавају услове за обављање ветеринарске дјелатности.

(2) Подаци из регистра из става 1. овог члана су јавни.

(3) Министар доноси правилник којим се прописује поступак уписа, подаци које садржи и начин вођења регистра из става 1. овог члана.

Члан 21.

(1) Ветеринарски радници су:

1) доктори ветеринарске медицине или дипломирани ветеринари и

2) ветеринарски техничари.

(2) Ветеринар који има завршен интегрисани академски ниво студија који се вреднује са најмање 300 ECTS бодова или еквивалент, положен стручни испит и лиценцу за ветеринарску праксу, може да обавља стручне послове из ветеринарске струке.

(3) Ветеринар са завршеним научним и специјалистичким студијама је ветеринар специјалиста, ветеринар магистар ветеринарских наука и ветеринар доктор ветеринарских наука.

(4) Ветеринарски техничар који има завршен IV степен стручне спреме и положен стручни испит помаже ветеринарима у обављању стручних послова из ветеринарске струке под њиховим надзором.

(5) Ветеринарским техничарима није дозвољено изводити хируршке захвате, постављати дијагнозу, прописивати начин лијечења, самостално располагати ВМ производима и обављати послове ветеринара.

Члан 22.

Забрањено је обављање послова ветеринарске струке лицима која се, у смислу овог закона, не сматрају ветеринарским радницима.

Члан 23.

(1) Ветеринари и ветеринарски техничари не могу самостално обављати послове ветеринарске струке док не обаве приправнички стаж и не положи стручни испит.

(2) Приправнички стаж за ветеринаре траје годину дана, а за ветеринарске техничаре шест мјесеци.

(3) Ветеринари и ветеринарски техничари након завршеног приправничког стажа, а прије положеног стручног испита, могу обављати послове ветеринарске струке под непосредним надзором ветеринара најдуже годину дана.

Члан 24.

(1) Након истека приправничког стажа ветеринари и ветеринарски техничари дужни су да положи стручни испит у року од једне године.

(2) Ветеринари и ветеринарски техничари Министарству подносе захтјев за полагање стручног испита, које организује и спроводи полагање стручног испита.

(3) Министар доноси рјешење којим се именује Комисија за полагање стручног испита, која има најмање три члана, а за члана Комисије може бити именовано лице ветеринарске струке.

(4) При именовану чланова комисије из става 3. овог члана обезбјеђује се равноправна заступљеност оба пола.

(5) Комисија за полагање стручног испита врши провјеру знања подносилаца захтјева и сачињава записник о спроведеном стручном испиту.

(6) Трошкове полагања стручног испита из став 1. овог члана сноси подносилац захтјева.

(7) Накнаду за рад у Комисији могу остварити чланови који немају статус државног службеника.

(8) Влада, на приједлог Министарства, доноси уредбу о висини накнаде и начину наплате трошкова из става 6. овог члана.

(9) Министар доноси правилник којим се прописује програм за полагање стручног испита, састав и начин рада комисије, садржај стручног испита, начин полагања стручног испита, образац записника о полагању стручног испита и образац увјерења о положеном стручном испиту.

Члан 25.

(1) Ветеринари и ветеринарски техничари имају право и обавезу на стручно усавршавање.

(2) Ветеринари запослени у Министарству и ветеринарски инспектори се усавршавају у оквиру програма који доноси министар.

(3) Ветеринари запослени у ветеринарским организацијама се усавршавају и подлијежу прописаној провјери знања у оквиру програма које доноси Ветеринарска комора.

(4) Обуку ветеринара запослених у ветеринарским организацијама у вези са откривањем и пријављивањем нарочито опасних заразних болести са листе Међународне организације за заштиту здравља животиња, као и емергентних болести организује и спроводи Министарство.

(5) Министар доноси правилник којим се прописује програм и план едукације у области ветеринарства уз претходно прибављено мишљење Ветеринарске коморе.

ГЛАВА III

ВЕТЕРИНАРСКА КОМОРА И ВЕТЕРИНАРСКИ САВЈЕТ

Члан 26.

(1) Ветеринарска комора Републике Српске (у даљем тексту: Ветеринарска комора) је независна, професионална и струковна организација ветеринара, чији се рад и активности уређују статутом и другим актима, а којој се повјера-

вају јавна овлашћења за издавање и одузимања одобрења за рад (лиценце) ветеринара, вођење регистра чланова и издатих лиценци.

(2) Ветеринари могу да обављају ветеринарску дјелатност на територији Републике Српске само ако имају ветеринарску лиценцу за обављање ветеринарске дјелатности издату од Ветеринарске коморе.

(3) Ветеринарска комора обавља сљедеће послове:

1) члановима са положеним стручним испитом издаје и одузима ветеринарску лиценцу за обављање ветеринарске дјелатности и води регистар издатих ветеринарских лиценци,

2) утврђује минималне и максималне цијене ветеринарских услуга,

3) учествује у припреми прописа из области ветеринарства,

4) доставља податке из евиденције Ветеринарске коморе о вођењу дисциплинског поступка за запослене у ветеринарским организацијама,

5) организује обуке и стручно усавршавање,

6) доноси етички кодекс ветеринарске струке,

7) утврђује мјере у случају нарушавања професионалне етике и

8) обавља друге послове у складу са статутом.

(4) Ветеринарска комора послове из става 3. тачке 1. овог члана обавља као јавно овлашћење.

(5) Начин, услове и поступак за издавање и одузимање ветеринарске лиценце утврђује Ветеринарска комора.

(6) Против појединачних аката које доноси Ветеринарска комора у вршењу јавних овлашћења може се изјавити жалба Министарству.

Члан 27.

(1) У случају престанка јавног овлашћења Ветеринарској комори, послове из члана 26. став 3. тачка 1) овог закона обавља Министарство.

(2) Предсједник Ветеринарске коморе обавезно је ветеринар и члан Ветеринарске коморе.

(3) Јавно овлашћење престаје ако Ветеринарска комора престане да испуњава прописане услове.

(4) Ветеринарска комора финансира се:

1) од средстава прикупљених од чланарине и

2) из других извора у складу са законом.

(5) Надзор над пословима које Ветеринарска комора обавља на основу јавног овлашћења врши Министарство.

Члан 28.

(1) Ветеринарски савјет оснива Влада на приједлог Министарства на период од четири године.

(2) При именовану чланова Ветеринарског савјета из става 1. овог члана обезбјеђује се равноправна заступљеност оба пола.

(3) Ветеринарски савјет састоји се од седам чланова и чине га представници Министарства, ветеринарског института, ветеринарског завода, центра за репродукцију животиња и вјештачко осјемењавање, Ветеринарске коморе, као и други истакнути стручњаци из области ветеринарства у Републици Српској.

(4) Послови Ветеринарског савјета су:

1) припрема стручних основа и програмских усмјерења,

2) праћење системских, развојних и кадровских питања у ветеринарству и предлагање мјера,

3) сарађивање на припреми Програма мјера,

4) предлагање развојних програма у ветеринарству,

5) сарађивање на припреми прописа у области ветеринарства и

6) сарадња са Етичком комисијом за заштиту и добробит животиња.

(5) Ветеринарски савјет доноси пословник о раду.

(6) Административно-техничке послове за потребе Ветеринарског савјета обавља Министарство.

ГЛАВА IV

ЗАШТИТА ЗДРАВЉА ЖИВОТИЊА И ЉУДИ

Члан 29.

(1) Ради заштите здравља људи и животиња, као и ради унапређења послова здравствене заштите животиња донос се плански документи.

(2) Плански документи из става 1. овог члана су:

- 1) програм здравствене заштите животиња,
- 2) годишњи програм мјера здравствене заштите животиња,
- 3) посебни програми здравствене заштите животиња и
- 4) план управљања кризним ситуацијама.

Члан 30.

(1) Програм здравствене заштите животиња је плански документ којим се утврђује обим мјера здравствене заштите животиња и дијагностика заразних болести, а ради заштите животиња од заразних болести, односно ради спречавања преношења заразних болести са животиња на људе.

(2) Програм из става 1. овог члана доноси Влада на приједлог Министарства, за период од пет година, а њиме се, између осталог, утврђује и обим потребних средстава за његово спровођење која се обезбјеђују у буџету Републике Српске.

Члан 31.

(1) Годишњи програм мјера здравствене заштите животиња (у даљем тексту: Програм мјера) је плански документ који се доноси ради спречавања појаве, раног откривања, ширења, праћења, сузбијања или искорјењивања заразних болести и обезбјеђивања система обилежавана, регистрације, као и слједивости животиња.

(2) Програм мјера доноси Влада на приједлог Министарства најкасније до краја јануара текуће године за коју се доноси, а њиме се утврђују мјере, рокови, начин спровођења тих мјера, субјекти који ће их спроводити, извори и начин финансирања, као и начин контроле спровођења мјера.

(3) Обезбјеђење заштите људи од заразних болести које се могу пренијети са животиња на људе организује се и спроводи у сарадњи са органима управе, другим организацијама и установама надлежним за послове здравља.

Члан 32.

(1) Посебни програми здравствене заштите животиња доносе се у случају опасности од појаве или појаве нарочито опасних заразних болести и егзотичних (емергентних) болести, као и код спречавања ширења ендемских болести.

(2) Влада на приједлог Министарства доноси посебне програме здравствене заштите животиња за поједине болести са Листе нарочито опасних заразних болести.

(3) До доношења посебног програма мјера из става 2. овог члана Министарство доноси упутство о поступању у одређеним случајевима.

Члан 33.

(1) Планом управљања кризним ситуацијама утврђују се мјере за сузбијање појединих заразних болести животиња, начин спровођења мјера и поступак контроле, када постоји директан или индиректан ризик по здравље људи или здравље животиња.

(2) Влада доноси План управљања кризним ситуацијама, на приједлог Министарства.

(3) План управљања кризним ситуацијама спровode кризни центри које формира Влада на приједлог Министарства.

(4) Средства за набавку, складиштење и допуњавање минималних залиха потребне опреме и средства за кризне центре обезбјеђују се у буџету Републике Српске.

(5) Министарство припрема и спроводи вјежбе симулације избијања појединих заразних болести ради провјере Плана управљања кризним ситуацијама.

Члан 34.

(1) Епизоотиолошка јединица је подручје које обухвата територију јединице локалне самоуправе или њен дио, на коме се спровode мјере прописане овим законом.

(2) Епизоотиолошко подручје је подручје које обухвата већи број епизоотиолошких јединица на којем се спровode мјере прописане овим законом.

(3) Захтјев за добијање овлаштења за обављање послова из Програма мјера на епизоотиолошкој јединици може Министарству поднијети ветеринарска организација која има у радном односу на неодређено вријеме запослена најмање два ветеринара, изузев ветеринарских организација из члана 6. овог закона.

(4) Ако ветеринарска организација испуњава прописане услове, министар доноси рјешење о овлаштењу за спровођење Програма мјера на период од пет година, а након чега Министарство са ветеринарском организацијом закључује уговор о обављању послова из Програма мјера.

(5) Ако на епизоотиолошкој јединици не постоји ветеринарска организација која испуњава услове за обављање послова из Програма мјера, захтјев за добијање овлаштења за обављање послова из Програма мјера на тој епизоотиолошкој јединици Министарству подноси ветеринарска организација са подручја те епизоотиолошке јединице, за коју министар доноси рјешење о овлаштењу за спровођење Програма мјера на период од једне године, након чега Министарство са ветеринарском организацијом закључује уговор о обављању послова из Програма мјера.

(6) Ако на епизоотиолошкој јединици не постоји ветеринарска организација, послови из Програма мјера се на основу захтјева додјељују заинтересованим ветеринарским организацијама у сусједним или другим епизоотиолошким јединицама, за коју министар доноси рјешење о овлаштењу за спровођење Програма мјера на период од једне године, након чега Министарство са ветеринарском организацијом закључује уговор о обављању послова из Програма мјера.

(7) Ако за епизоотиолошку јединицу не постоји ветеринарска организација заинтересована за послове из Програма мјера, ветеринарску организацију за спровођење послова из Програма мјера одређује министар и доноси рјешење којим се даје овлаштење за спровођење Програма мјера на период од једне године, након чега Министарство са ветеринарском организацијом закључује уговор о обављању послова из Програма мјера.

(8) Ветеринарске станице и организације дужне су да спровode послове из Програма мјера у складу са рјешењем о овлаштењу за спровођење Програма мјера само на епизоотиолошкој јединици за коју посједују овлаштење.

(9) Ветеринарске станице и организације које имају рјешење о овлаштењу за спровођење Програма мјера дужне су да сваку кадровску промјену пријаве Министарству писаним путем у року од 15 дана од дана извршене промјене.

(10) Ветеринарске лабораторије подnose Министарству захтјев за добијање овлаштења за обављање послова дијагностике из Програма мјера.

(11) Ако ветеринарска лабораторија испуњава прописане услове за обављање послова дијагностике из Програма мјера, министар доноси рјешење о овлаштењу за спровођење дијагностике из Програма мјера на период од пет година, а након тога Министарство са ветеринарском лабораторијом закључује уговор о обављању послова дијагностике из Програма мјера.

(12) Ветеринарске лабораторије дужне су да спровode послове дијагностике из Програма мјера у складу са рјешењем о овлаштењу за спровођење дијагностике из Про-

грама мјера само за епизоотиолошке јединице за коју посјеђују овлашћење.

(13) Министар доноси правилник којим се прописују услови и поступак дојеле овлашћења за спровођење Програма мјера и упис у регистар овлашћених ветеринарских организација и специјалистичких институција.

Члан 35.

(1) План за потребне количине и расподјелу ВМ производа и ВМ средстава за спровођење вакцинација и дијагностичких испитивања у складу са Програмом мјера доноси и проводи Министарство.

(2) Ветеринарске организације које спроводе Програм мјера обавезне су да воде евиденцију о употреби ВМ производа и ВМ средстава за спровођење вакцинације и дијагностичких испитивања из става 1. овог члана и да извештај о употреби ВМ производима достављају Министарству у року прописаном Програмом мјера.

Члан 36.

(1) Заразне болести животиња које се обавезно пријављују су болести високог ризика за здравље животиња односно људи, и то:

1) ензоотске болести животиња, ако се болест појави или рашири на територији Републике Српске и

2) емергентне (егзотичне) болести ако се болест унесе и рашири на територији Републике Српске.

(2) Министар доноси правилник којим прописује начин пријављивања заразних болести са Листе заразних болести које се обавезно пријављују.

Члан 37.

(1) За одређене болести животиња Министарство може додијелити здравствени статус слободан који се односи на стадо, јато, имање, компартмент, зону и подручје.

(2) Здравствени статус представља здравствено стање стада, јата, фарме, компартмента, зоне, подручја или Републике Српске у односу на одређену болест животиња.

(3) Зона је дио територије Републике Српске са одређеним здравственим статусом животиња.

(4) Компартмент представља један или више објеката са истим биосигурносним условима и истим условима исхране, њега и држања животиња, као и истим здравственим статусом у односу на одређене болести животиња.

(5) Министар доноси правилник којим прописује начин и услове за добијање здравственог статуса стада, јата, имања, компартмента, зоне и подручја.

Члан 38.

Међународне обавезе које се односе на спречавање ширења и сузбијање болести животиња и зооноза у промету животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње, нуспроизвода животињског поријекла, производа нуспроизвода и предмета који могу бити извор заразе врше се у складу са препорукама Међународне организације за заштиту здравља животиња, споразумом о примјени санитарних и фитосанитарних мјера Свјетске трговинске организације (WTO), међународним конвенцијама и другим међународним споразумима.

Члан 39.

(1) Ради заштите здравља животиња и људи од болести које се са животиња могу пренијети на људе спроводе се мјере за спречавање појаве заразних болести:

1) обавезне опште превентивне мјере које спроводе власници животиња и

2) посебне превентивне мјере које спроводе ветеринарске организације.

(2) Обавезне опште превентивне мјере обухватају мјере спречавања уношења узрочника заразних болести у објекте за производњу и промет у којима се обавља ветеринарска дјелатност.

(3) Посебне превентивне мјере у зависности од природе болести и могућег ризика примјењују се у објектима у којима се обавља ветеринарска дјелатност, и обухватају вакцинацију, примјену ВМ производа у профилактичке и терапијске сврхе, дијагностичке поступке, као и дезинфекција, дезинсекција и дератизација.

Члан 40.

Власник животиња који чува, држи, узгаја, гаји, репродукује, транспортује, користи и продаје животиње, има право на:

1) здравствену заштиту животиња,

2) слободан избор ветеринара ради пружања услуга, осим за услуге утврђене Програмом мјера из члана 31. овог закона,

3) информације о здравственом стању животиња на одређеној територији и

4) информације о свим мјерама у вези са одабраним начином и трошковима лијечења њихових животиња, као и о могућим посљедицама.

Члан 41.

(1) Власник животиња дужан је да:

1) омогући спровођење Програма мјера из члана 31. овог закона,

2) доказе о спроведеним мјерама из тачке 1) овог става чува најмање двије године,

3) се стара о здрављу и добробити животиња, са пажњом доброг домаћина и у складу са овим законом и другим прописима којима се уређује здравље и добробит животиња,

4) предузима мјере ради спречавања појаве и ширења заразних болести животиња и зооноза у складу са овим законом и другим прописима,

5) обезбиједи услове приликом обављања ветеринарских интервенција,

6) обавијести ветеринарску организацију у случају промјене здравственог стања животиња, укључујући и побачај,

7) обезбиједи здравствено исправну храну за животиње,

8) омогући вршење системске дезинфекције, дезинсекције, дератизације, деконтаминације и дезодорације коју врше ветеринарске организације на додијеленој епизоотиолошкој јединици,

9) изврши регистрацију имања и да води регистар на имању у складу са посебним прописима,

10) пријави и обилежи животиње,

11) води евиденцију о животињама на имању,

12) пријави ветеринарској организацији свако кретање и промјену бројног стања животиња на имању,

13) обезбиједи документацију којом се доказује да су спроведене све прописане ветеринарске мјере и да је извршен ветеринарски преглед на имању и

14) чува обавезну документацију прописану у области ветеринарства.

(2) У случају промјене здравственог стања животиње власник животиња дужан је да обавијести и достави податке о здравственој заштити и кретању животиња у најближу ветеринарску организацију која је дужна обавијестити надлежног ветеринарског инспектора.

(3) Власнику животиња из става 2. овог члана није дозвољено стављање у промет животиње за вријеме предузимања наложених мјера од стране надлежног ветеринарског инспектора и обавезан је повући оне животиње које су већ стављене у промет, ако постоје знаци промјене здравственог стања.

(4) Власници животиња која држе и прометују животиње воде евиденцију о куповини и продаји животиња, њиховом премјештању и промету ради праћења њиховог кретања.

(5) Министар доноси правилник којим се прописује садржај, облик и начин вођења евиденције из став 4. овог члана.

Члан 42.

Обавезне, опште и превентивне мјере за заштиту животиња од заразних болести које спроводе власници животиња су:

- 1) обезбјеђивање хигијенски исправне воде и хране за животиње,
- 2) обезбјеђивање и одржавање прописаних хигијенских услова у објектима за узгој животиња и у другим просторијама у којима се животиње задржавају,
- 3) обезбјеђивање и одржавање хигијенских услова на опреми у објектима из тачке 2) овог става,
- 4) обезбјеђивање хигијене окота и муже,
- 5) обезбјеђивање ветеринарског реда,
- 6) обезбјеђивање здравствене исправности хране животињског поријекла и услова за њихову производњу и промет,
- 7) спречавање уношења узрочника заразних болести у објекте за узгој животиња,
- 8) третирање животињских трупова и других нуспроизвода животињског поријекла, отпадних вода, животињског измета и урина на прописан начин,
- 9) обезбјеђивање превентивне дезинфекције, дезинсекције и дератизације у објектима, на јавним површинама и у превозним средствима, у складу са општим мјерама заштите становништва од заразних болести и
- 10) уношење свих информација и података о животињама и њиховом кретању у регистар животиња на имању и друге опште мјере прописане овим законом.

Члан 43.

(1) Посебне превентивне мјере за заштиту становништва од зооноза и токсичних агенаса су:

- 1) систематично откривање, спречавање и сузбијање зооноза код животиња,
- 2) извођење превентивних мјера за заштиту ветеринарских радника, власника животиња и других људи, који могу да дођу у непосредан или посредан додир са зараженом животињом, храном и производима животињског поријекла, сировинама или нуспроизводима,
- 3) спровођење хигијенских мјера приликом клања животиња у регистрованим објектима према стандардима који су прописани за такву врсту клаоница,
- 4) спровођење ветеринарских прегледа и инспекцијских контрола животиња, хране и производа животињског поријекла, сировина и нуспроизвода у циљу обезбјеђивања здравствене исправности хране и производа животињског поријекла и спречавање недозвољеног промета зараженим животињама и здравствено неисправном храном и производима животињског поријекла, сировинама и нуспроизводима, којима се може заразити становништво,
- 5) спречавање загађења сировина, хране и производа животињског поријекла у производним објектима,
- 6) спречавање загађења животне средине отпадним хемикалијама и другим материјалом штетним по човјека до којег може доћи приликом клања животиња и
- 7) спровођење мјера дезинфекције, дезинсекције, дератизације, дезодорације и деконтаминације у објектима под ветеринарским надзором.

(2) За спровођење мјера из става 1. овог члана доносе се краткорочни и дугорочни програми заштите становништва од зооноза који садрже рок у којем се реализује програм и начин њиховог финансирања.

(3) Министар доноси програм из става 2. овог члана за заштиту здравља људи и животиња од одређених зооноза.

Члан 44.

(1) Поред мјера из члана 39. овог закона спроводе се и мјере раног откривања и дијагностике заразних болести које се обавезно пријављују.

(2) Мјере раног откривања и дијагностике заразних болести су:

1) стални надзор здравственог стања животиња који обухвата праћење здравственог стања животиња, епизоотиолошке ситуације и спровођење дијагностичких испитивања и

2) утврђивање узрока угинућа, обољења животиње и побачаја гравидних животиња када се сумња да је узрок обољења, угинућа или побачаја гравидних животиња различна болест.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују мјере раног откривања и дијагностике заразне болести, као и начин њиховог спровођења.

Члан 45.

(1) Сумња на заразну болест постоји у случају појаве клиничких симптома који указују на болест, када наступи нагло угинуће животиња без видљивог узрока или ако се међу животињама из истог објекта појаве узастопно два или више случајева обољења са истим или сличним знацима или угинућа.

(2) У случају сумње на заразну болест, власник животиње дужан је да:

- 1) одмах то пријави овлаштеној ветеринарској организацији,
 - 2) онемогући другим лицима приступ животињи, крду, стаду или лешу угинуле животиње до доласка ветеринара,
 - 3) изолује животињу или леш животиње за коју се сумња да је обољела,
 - 4) чува леш животиње за коју се сумња да је угинула од заразне болести док не добије упутство од ветеринара,
 - 5) пружа информације које затражи ветеринар,
 - 6) омогући узимање потребног материјала ради испитивања и
 - 7) поступи у складу са упутствима која је добио од ветеринара.
- (3) Ветеринар је дужан да пријави ветеринарском инспектору сумњу на појаву заразне болести.
- (4) По пријави на сумњу о појави заразне болести ветеринарски инспектор врши епизоотиолошко извиђање и о томе обавјештава Министарство и Ветеринарски институт.
- (5) Министар доноси правилник којим се прописује начин пријаве и одјаве заразне болести, као и начин обавјештавања о предузетим мјерама.

Члан 46.

(1) У случају сумње на заразну болест, ветеринарска организација организује узимање и узима узорке материјала за лабораторијско испитивање и доставља га овлаштеној лабораторији на испитивање.

(2) Организовање, узимање и слање узорака материјала из става 1. овог члана врши се под надзором ветеринарског инспектора и епизоотиолошке службе овлаштене дијагностичке институције.

(3) Када се на основу резултата дијагностичких испитивања потврди присуство заразне болести министар доноси рјешење којим одређује границу зараженог и угроженог подручја.

(4) Министар доноси правилник којим се прописују мјере за спречавање ширења, сузбијања и искорјењивања заразне болести, начин одређивања границе зараженог и угроженог подручја.

Члан 47.

Када се при прегледу животиња прије и после клања потврди сумња на заразну болест, ветеринарски инспектор је обавезан да:

- 1) о томе обавјести епизоотиолошку службу овлаштене дијагностичке институције и Министарство,
- 2) поступи у складу са прописом којим се уређују мјере за ту заразну болест и

3) наложи предузимање неопходних мјера за спречавање ширења заразне болести.

Члан 48.

(1) Када се на основу резултата дијагностичких испитивања потврди присуство заразне болести или у случају сумње на појаву заразне болести Министарство налаже мјере које су неопходне за спречавање ширења, сузбијање и искорјењивање болести:

1) издвајање здравих од заражених животиња, посебно обиљежавање и вођење евиденције тако обиљежених животиња,

2) затварање обољелих животиња или затварање објеката у којима је утврђена заразна болест и забрану пашног начина држања домаћих животиња,

3) ограничавање или забрану кретања животиња,

4) забрану клања,

5) забрану промета животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и излучевина из заражених подручја или објеката,

6) клање или убијање, на стручан и хуман начин, заражених животиња или животиња за које се сумња да су заражене у циљу спречавања ширења болести,

7) одузимање и нешкодљиво одлагање лешева животиња које су угинуле или које су убијене, као и производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње или излучевина које није могуће деконтаминирати чишћењем и дезинфекцијом,

8) посебне ветеринарско-здравствене контроле у зараженом и угроженом подручју,

9) забрану организовања сајмова, изложби и другог окупљања животиња, продаје хране животињског поријекла и хране за животиње ван пословног простора, као и рада сточних пијаца,

10) забрану или ограничавање природног припуста животиња, као и прикупљања, обраде, складиштења и кориштења сперме за вјештачко осјемењавање животиња, јајних ћелија и оплођених јајних ћелија који потичу из зараженог или угроженог подручја,

11) вакцинацију, дијагностичко испитивање и лијечење животиња,

12) ограничавања кретања лица која су била у контакту са зараженим животињама, са животињама за које се сумња да су заражене, или са производима животињског поријекла, храном животињског поријекла, храном за животиње или излучевинама заражених животиња,

13) затварање и спречавање прилаза зараженом подручју и постављање табли са упозорењем о присуству заразне болести и контролама које се предузимају на таквим подручјима,

14) дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију и дезодорацију објеката у којима се држе заражене животиње или животиње за које се сумња да су заражене, као и пратећих предмета који су били у контакту са зараженим животињама или животињама за које се сумња да су заражене, као и мјеста угинућа животиње,

15) дезинфекцију људи и возила који су били у контакту са зараженим животињама или животињама за које се сумња да су заражене,

16) строго држање у затвореном простору паса и мачака чији је власник познат и убијање на хуман начин паса и мачака лугалица и контролу популације дивљих животиња потенцијалних преносника болести (лисице, пацови и слично),

17) ангажовање органа надлежног за унутрашње послове, у складу са потребама, у циљу пружања помоћи Министарству у примјени и спровођењу мјера за спречавање ширења, сузбијање и искорјењивање болести,

18) обавјештавање надлежних здравствених установа о заразним болестима животиња које се са животиња могу пренијети на људе,

19) утврђивање узрока обољења и угинућа,

20) спровођење епизоотиолошког увиђаја,

21) спровођење испитивања код дивљих животиња,

22) спровођење зоохигијенских, зоотехничких, карантинских и биосигурносних мјера на мјестима гдје се животиње држе или узгајају.

(2) Министар рјешењем може да наложи и друге ветеринарско-здравствене мјере које се односе на спречавање појаве, откривање, спречавање ширења, сузбијање и искорјењивање заразне болести.

(3) Ако постоји опасност од појаве заразне болести, мјере из става 1. овог члана могу се прописати наредбом.

Члан 49.

У случају појаве заразних болести животиња, нарочито опасних заразних болести животиња и зооноза са листе болести из члана 2. овог закона, проглашења ванредне ситуације, ванредног стања или стања непосредне ратне опасности, елементарне непогоде или ширења епизоотија Министарство може да донесе наредбу којом налаже субјектима у ветеринарској дјелатности спровођење ванредних ветеринарско-здравствених мјера.

Члан 50.

(1) Животиње за репродукцију, узорци сјемена, јајних ћелија и ембриона испитују се у овлаштеној лабораторији.

(2) Центри за репродукцију животиња дужни су да обавјештавају Министарство о свакој сумњи или појави заразне болести животиња за репродукцију која се може пренијети репродуктивним материјалом и изазвати трајну репродуктивну сметњу.

Члан 51.

Забрањен је промет, увоз или извоз сјемена за вјештачко осјемењавање, јајних ћелија и ембриона који садрже узрочнике болести животиња или већи број бактерија од дозвољеног или који својим биохемијским, биофизичким и морфолошким својствима не испуњавају услове за репродукцију.

Члан 52.

Ако постоји опасност да се заразна болест прошири на територији Републике Српске, министар доноси наредбу којом на угроженом подручју налаже да се:

1) на одређеним мјестима (путеви, мостови, скеле и друго) спроводи контрола промета животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње,

2) на одређеном подручју забрани или ограничи довоз животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и

3) спроводи дезинфекција физичких лица и превозних средстава.

Члан 53.

(1) Министар доноси План праћења резидуа фармаколошких, хормонских и других штетних материја које могу заостати у ткивима, органима или производима, храни животињског поријекла и храни за животиње и као такве могу бити штетне за здравље људи.

(2) Министар на основу Плана из става 1. овог члана доноси план узимања узорака који садржи врсту и број узорака, начин узимања и испитивања узорака животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла и хране за животиње, објекте из којих се узима узорак, динамику узимања узорака, овлаштену лабораторију, као и мјере које се предузимају када се установи да је количина резидуа и других штетних материја већа од максимално дозвољене.

(3) Рок за доношење планова из ст. 1. и 2. овог члана је децембар текуће године за наредну годину.

(4) Средства за спровођење Плана праћења резидуа из става 1. овог члана обезбјеђују се у буџету Републике Српске.

Члан 54.

У случајевима из члана 52. овог закона, на приједлог Министарства, Влада предузима мјере које се односе на:

- 1) ангажовање ветеринарске службе и грађана за спровођење прописаних мјера здравствене заштите животиња,
- 2) ангажовање опреме, ВМ производа и превозних средстава у складу са посебним прописима и привремену употребу земљишта и зграда ради спровођења прописаних мјера здравствене заштите животиња,
- 3) кориштење земљишта и објеката у сврху нешкодљивог уклањања лешева убијених или уинутих животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и пратећих предмета и другог зараженог материјала закопавањем, спаљивањем или на неки други начин и
- 4) одређивање посебних задатака свим субјектима који обављају ветеринарску дјелатност, а по потреби и другим правним лицима, органима управе и институцијама ради спровођења прописаних мјера здравствене заштите животиња.

Члан 55.

Заразна болест је престала кад од оздрављења, угињућа или убијања посљедње обољеле животиње и послје извршене завршне дезинфекције протекне најдужи период инкубације за ту заразну болест, односно период између уноса патогена у организам животиње и појаве клиничких симптома болести, осим у случајевима када је препорукама Међународне организације за заштиту здравља животиња за ту заразну болест другачије одређено.

Члан 56.

Власници животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и пратећих предмета могу остварити накнаду штете за:

- 1) животиње које су убијене у дијагностичке сврхе,
- 2) животиње које су угинуле непосредно прије пријаве и током трајања заразне болести, ако је власник животиње испунио обавезе из члана 45. став 2. овог закона,
- 3) животиње које су убијене у циљу сузбијања заразне болести,
- 4) производе животињског поријекла и храну животињског поријекла одузете и уништене у циљу сузбијања заразне болести,
- 5) храну за животиње одузету и уништenu у циљу сузбијања заразне болести,
- 6) пратеће предмете који не могу да се деконтаминирају и
- 7) објекте, опреме и пратеће предмете оштећене или уништене због примјене наложених ветеринарско-здравствених мјера за сузбијање и искорјенивање заразне болести.

Члан 57.

Власник животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и пратећих предмета не може остварити накнаду штете из члана 56. овог закона ако:

- 1) не посједује увјерење о здравственом стању животиње издато у складу са овим законом,
- 2) животиња није обиљежена у складу са законом,
- 3) намјерно или због грубе непажње, није одмах пријавио постојање заразне болести или постојање сумње на заразну болест,
- 4) није извршио обавезну превентивну вакцинацију и дијагностичка и друга испитивања у складу са Програмом мјера,
- 5) није спровео друге прописане мјере, укључујући и забрану кретања ради спречавања појаве и ширења заразне болести,
- 6) угинуће животиње није наступило као посљедица заразне болести,

7) угинуће или клање животиње није посљедица мјера које је одредио ветеринарски инспектор и

8) је до појаве болести дошло приликом увоза животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње или за вријеме спровођења поступка царинења животиња у међународном промету (током трајања карантина након уласка у земљу).

Члан 58.

(1) Висина накнаде штете из члана 56. овог закона утврђује се на основу тржишне вриједности коју би убијена, заклана или угинула животиња или оштећени или уништени производи животињског поријекла, храна животињског поријекла, храна за животиње, пратећи предмети, објекти и опрема, имали у тренутку убијања, клања, угињућа, оштећења или уништења.

(2) Утврђивање вриједности животиња, односно производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње, пратећих предмета, објеката и опреме врши Комисија за процјену штете коју именује министар.

(3) При именовану Комисије за процјену штете из става 2. овог члана обезбјеђује се равноправна заступљеност оба рода.

(4) Власник животиње, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и пратећих предмета подноси захтјев Министарству за накнаду штете, са прописаном документацијом.

(5) Захтјев из става 4. овог члана подноси се у року од 30 дана од дана уручења записника о утврђивању висине штете.

(6) Министар доноси рјешење о испуњености услова за исплату накнаде штете.

(7) Против рјешења из става 6. овог члана није дозвољена жалба, али се може покренути управни спор код надлежног суда у року од 30 дана од дана достављања рјешења.

(8) Министар доноси правилник којим се прописују услови и документација за остваривање права на накнаду штете.

ГЛАВА V

ОБЈЕКТИ У КОЈИМА СЕ ОБАВЉА ВЕТЕРИНАРСКА ДЈЕЛАТНОСТ

Члан 59.

(1) Објекти, у зависности од врсте дјелатности која се у њима обавља, могу бити:

- 1) за узгој, држање и промет животиња,
- 2) за клање животиња,
- 3) за производњу и промет хране животињског поријекла,
- 4) за производњу и промет производа животињског поријекла,
- 5) за производњу и промет хране за животиње,
- 6) за вршење услуга дезинфекције, дезинсекције и дератизације у објектима под ветеринарским надзором и
- 7) за сакупљање, прераду и уништавање нуспроизвода животињског поријекла.

(2) Објекат у коме се обавља ветеринарска дјелатност је грађевинска цјелина или простор за узгој, држање, клање, лијечење, репродукцију, излагање, одржавање такмичења, продају животиња, улов или дресуру, одлагање, прераду и уништавање нуспроизвода животињског поријекла, за производњу, складиштење и промет производа животињског поријекла, хране животињског поријекла и хране за животиње, производњу и промет ВМ производа и ВМ средстава за употребу у ветеринарској медицини и производњу, као и промет производа за дезинфекцију, дезинсекцију и дератизацију.

(3) Узгој, држање и промет животиња, клање животиња чије је месо намијењено за јавну потрошњу, производњу и промет хране животињског поријекла, производња и про-

мет производа животињског поријекла, производња и промет хране за животиње могу се обављати само у објектима који испуњавају опште и посебне услове хигијене хране и хране за животиње.

(4) У објектима из става 1. овог члана није дозвољено обављање дјелатности уколико нису регистровани или одобрени од стране Министарства.

(5) Министар доноси правилнике којим се прописују:

1) општа правила хигијене хране животињског поријекла,

2) посебна правила хигијене хране животињског поријекла,

3) микробиолошки критеријуми за храну животињског поријекла и

4) посебни услови за објекте у пословању са храном животињског поријекла који се одобравају под посебним условима.

Члан 60.

(1) Захтјев за регистрацију, односно одобравање објекта за обављање дјелатности из члана 59. овог закона подноси се Министарству са прописаном документацијом.

(2) Ако су испуњени прописани услови, министар доноси рјешење о регистрацији, односно одобравању дјелатности и објекат се уписује у Регистар објеката, односно Регистар одобрених објеката и додјељује му се ветеринарски контролни број.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују врсте објеката који се региструју, односно одобравају, начин и поступак регистрације, односно одобравања објеката, као и изглед обрасца захтјева за упис објеката у Регистар објеката, односно Регистар одобрених објеката.

Члан 61.

(1) Подаци из Регистра објеката и Регистра одобрених објеката су јавни.

(2) Министар доноси правилник којим се прописује садржина и начин вођења Регистра објеката и Регистра одобрених објеката.

Члан 62.

(1) Министар доноси рјешење којим се укида рјешење о одобравању, односно регистрацији објекта, у сљедећим случајевима:

1) на основу поднесеног захтјева за укидање рјешења,

2) на основу приједлога ветеринарског инспектора,

3) ако се дјелатност обавља супротно одговарајућим прописима,

4) када се утврди да субјекат не обавља дјелатност дуже од годину дана и

5) покретањем поступка стечаја, ликвидације или брисања из одговарајућег регистра субјекта из члана 59. овог закона.

(2) У случају из става 1. овог члана објекат се брише из Регистра објеката и Регистра одобрених објеката.

Члан 63.

(1) Изградња, односно реконструкција објеката из члана 59. овог закона врши се у складу са прописима којим се уређује изградња и реконструкција објеката и у складу са овим законом.

(2) Изградња, односно реконструкција објеката из члана 59. овог закона врши се у складу са општим и посебним условима за хигијену хране животињског поријекла и хране за животиње који се односе на поједине врсте тих објеката.

Члан 64.

(1) Министарству се подноси захтјев за утврђивање испуњености услова за објекте у којима се обавља дјелатност из члана 59. овог закона.

(2) Министар доноси рјешење којим именује Комисију за преглед објеката.

(3) При именовању Комисије за преглед објеката обезбједиће се равноправна заступљеност оба пола.

(4) Комисија за преглед објекта има најмање три члана, за члана комисије може бити именовано лице ветеринарске и прехрамбене струке, а предсједник Комисије је лице за послено у Министарству.

(5) Ако објекат у коме се обавља дјелатност из члана 59. став 1. т. 2) до 5) овог закона испуњава прописане опште и посебне услове за хигијену хране и хране за животиње, министар доноси рјешење о испуњености услова за обављање дјелатности на период од три године и додјељује објекту ветеринарски контролни број.

(6) Ако објекат из члана 59. став 1. т. 2) до 5) овог закона испуњава само опште услове за хигијену хране и хране за животиње, министар доноси привремено рјешење о испуњености услова за обављање дјелатности и додјељује ветеринарски контролни број.

(7) Период за који се доноси привремено рјешење из става 6. овог члана не може бити краћи од три мјесеца, нити дужи од шест мјесеци.

(8) Прије истека рока из става 7. овог члана комисија за преглед објекта утврђује испуњеност општих и посебних услова за хигијену хране и хране за животиње.

(9) На основу позитивног мишљења Комисије за преглед објеката, министар доноси рјешење о испуњености услова за обављање дјелатности на период од три године и додјељује ветеринарски контролни број.

(10) Ако објекат и након истека рока привременог рјешења из става 7. овог члана не испуњава опште и посебне услове за хигијену хране и хране за животиње, министар доноси рјешење о одбијању захтјева за одобравање објекта.

(11) Ако објекат из члана 59. став 1. тачке 1) и т. 6) до 8) овог закона испуњава прописане услове за обављање дјелатности, министар доноси рјешење о испуњености услова на период од три године.

(12) Рјешење о испуњености услова за обављање дјелатности је коначно и против њега се може покренути управни спор.

(13) Трошкове прегледа које врши Комисија за преглед објеката из става 2. овог члана сноси подносилац захтјева.

(14) Накнаду за рад у Комисија за преглед објеката може остварити члан који нема статус државног службеника.

(15) Влада на приједлог Министарства доноси Уредбу о висини накнаде и начин наплате трошкова из става 13. овог члана.

(16) Субјекти који посједују рјешење из ст. 5, 9. и 11. овог члана обавезни су покренути поступак његове ревизије подношењем захтјева Министарству три мјесеца прије истека рока његовог важења.

(17) Поступак ревизије из става 16. овог члана спроводи се у складу са овим чланом.

Члан 65.

(1) Сви објекти који су одобрени до ступања на снагу овог закона подлијежу поступку категоризације на основу оперативног Програма категоризације објеката у којима се обавља ветеринарска дјелатност у Републици Српској.

(2) Категоризација објеката представља оцену свих објеката из члана 59. став 1. т. 2) до 5) овог закона, у односу на њихову усклађеност са општим и посебним условима за хигијену хране животињског поријекла и хране за животиње у складу са овим законом.

(3) Категоризација из става 1. овог члана обавезно спроводи се у року од двије године од дана доношења Програма категоризације објеката у којима се обавља ветеринарска дјелатност у Републици Српској.

(4) Категоризација из става 1. овог члана за објекте који су одобрени за извоз мора се спровести у року од годину дана од дана доношења програма из става 1. овог члана.

(5) Субјекти у пословању са храном чији су објекти у поступку категоризације процијењени као неусклађени и, на основу позитивно процијењеног плана унапређења, издато им је рјешење о привременом одобрењу за обављање дјелатности, обавезно се усклађују са одредбама овог закона до рока на који је рјешење издато.

(6) Влада на приједлог Министарства доноси Програм категоризације објеката у којима се обавља ветеринарска дјелатност у Републици Српској.

Члан 66.

(1) Заинтересовани субјекти чији производи су намијењени извозу могу Министарству поднијети захтјев за упис објеката у којима се обавља дјелатност из члана 59. овог закона у Регистар објеката у којима настају производи намијењени извозу (у даљем тексту: Регистар извозних објеката).

(2) Ако се утврди да извозни објекти из става 1. овог члана испуњавају опште и посебне услове за хигијену хране животињског поријекла и храну за животиње, министар рјешењем додјељује извозни контролни број и уписују се у Регистар извозних објеката који води Министарство.

(3) Забрањен је извоз производа насталих у објекту који није одобрен за извоз.

(4) Министар доноси правилник којим се прописује начин и поступак за давање одобрења објектима у којима настају производи намијењени извозу и за добијање извозног контролног броја, као и садржина и начин вођења Регистра извозних објеката.

Члан 67.

(1) Субјекат у пословању са храном и храном за животиње, осим субјекта који обавља дјелатност примарне производње, дужан је да успостави и спроводи у свим фазама производње, прераде и промета хране систем самоконтроле, заснован на принципима добре произвођачке праксе и добре хигијенске праксе, анализи опасности и критичних контролних тачака - НАССР.

(2) Субјекат у пословању са храном и храном за животиње обавезан је да у радном односу на неодређено вријеме има запослено одговорно лице за спровођење система из става 1. овог члана.

Члан 68.

(1) На територији Републике Српске обавезно се обиљежавају говеда, свиње, овце, козе, коњи и друге животиње и контролише кретање животиња кроз обавезну регистрацију имања, идентификационо маркирање животиња, издавање пасоша за животиње, евиденције, регистре, ради прикупљања свих података у информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња.

(2) Обиљежавање, регистрацију и контролу кретања животиња спроводи Министарство.

(3) Канцеларија за унос података у систем обиљежавања, регистрације и контроле кретања животиња спроводи активности на основу правилника о начину и условима вршења послова Канцеларије за унос података, који доноси министар.

(4) Обиљежавање говеда, свиња, оваца, коза и копитара врше ветеринарске организације којима је Министарство издало овлашћење за обиљежавање животиња (у даљем тексту: овлаштени обиљеживач).

(5) Министарство може издати овлашћење за обиљежавање животиња и узгајивачкој организацији и узгајивачу на властитом стаду.

(6) Власник животиња обавезан је да води регистар животиња на имању у који се уносе подаци о животињама на имању и њиховом кретању.

(7) Министар доноси правилник којим се прописује начин обиљежавања и регистрације и контроле кретања животиња, структура информационог система за обиљежавање и контролу кретања животиња, обрасци, евиденције,

регистри из става 1. овог члана, као и услови које је обавезан да испуњава овлаштени обиљеживач.

Члан 69.

(1) Пси и мачке обиљежавају се на прописан начин и уписују се у Регистар паса и мачака, а власник је обавезан посједовати исправу о упису и вакцинисању пса и мачке против бјеснила.

(2) Вакцинацију паса и мачака, унос података у регистар паса и мачака и издавање докумената о упису и документа за некомерцијално кретање врши овлаштена ветеринарска организација, у складу са одредбама овог закона.

(3) Регистар паса и мачака води Министарство.

(4) Накнаду за трошкове уписа паса и мачака, обавезног обиљежавања паса и мачака и издавања исправа плаћа власник животиње.

(5) Власник животиња из става 1. овог члана обавезан је да пријави набавку, односно да одјави животињу у случају губитка животиње (нестанка, продаје, даровања, угинућа) у року осам дана од насталог догађаја овлаштеној ветеринарској организацији за уписивање у регистар из става 3. овог члана.

(6) Над животињама из става 1. овог члана над којима нису спроведене прописане мјере, спроводиће се мјере у складу са условима и прописима о добробити животиња.

(7) Министар доноси правилник којим се прописује садржај и облик регистра паса и мачака, документ о обавезном упису и спроведеним мјерама, услови и начин обиљежавања и облик обавезне ознаке за псе и мачке.

Члан 70.

(1) Увид у информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња има:

- 1) овлаштени обиљеживач и
- 2) ветеринарски инспектор.

(2) Министарство може одобрити увид у информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња и другим корисницима на њихов захтјев.

Члан 71.

(1) Идентификациони документ за животиње је пасош или други документ који се обавезно издаје за говеда, овце, козе, свиње, копитаре, псе и мачке, а по потреби и за остале животиње.

(2) Канцеларија за унос података издаје пасош или други идентификациони документ за сваку обиљежену животињу из става 1. овог члана, у складу са овим законом.

(3) У случају да је говече или друга животиња увезена из земаља Европске уније, издаје се нови пасош у року од 14 дана од дана уношења података у информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња, а по захтјеву земље извознице оригинални пасоши се враћају.

Члан 72.

(1) Ако је говече упућено у клаоницу, ветеринарски инспектор је дужан да послјије клања пасош заједно са записником о уништеним маркицама врати у Канцеларију за унос података.

(2) У случају угинућа говечета, послјије обавјештавања овлаштеног обиљеживача и његовог доласка, власник животиње дужан је да преда пасош који се заједно са ушним маркицама доставља у Канцеларију за унос података.

(3) Пасоши из ст. 1. и 2. овог члана уништавају се под контролом Канцеларије за унос података.

Члан 73.

Овлаштени обиљеживач дужан је да у пасош унесе податке о приспјећу говечета на имање.

Члан 74.

(1) У случају оштећења или нестанка идентификационог документа, власник је дужан да обавијести овлаштеног

обилеживача у року од седам дана од дана оштећења или нестанка идентификационог документа, ради издавања новог идентификационог документа.

(2) Нови идентификациони документ носи ознаку “дупликаат” и садржи податке прописане овим законом.

Члан 75.

(1) Ветеринарски инспектори спроводе службену контролу обилеживања и регистрације животиња на имањима на основу анализе ризика.

(2) Ветеринарска инспекција израђује годишњи извјештај о спроведеним службеним контролама обилеживања и контроле кретања животиња која се доставља Министарству најкасније до 31. јануара текуће године за претходну годину.

(3) Министар доноси План службених контрола, критеријуме за анализу ризика обилеживања и контроле кретања животиња, као и образац годишњег извјештаја из става 2. овог члана.

Члан 76.

(1) Трошкове обилеживања и регистравања животиња сноси власник.

(2) Влада на приједлог Министарства доноси Уредбу о висини накнаде и начин наплате трошкова из става 1. овог члана.

Члан 77.

(1) Животиња може да се стави у промет ако је обилежена и ако потиче из објеката или имања регистрованога у складу са овим законом.

(2) Животињу у промету прати идентификациони документ и увјерење о здравственом стању животиње издато од стране ветеринарске организације која је спровела Програм мјера или ветеринарског инспектора.

(3) Пошиљка животиња је одређени број животиња исте врсте које су обухваћене истом потврдом о здравственом стању пошиљке, које се превозе истим превозним средством и које долазе из истог мјеста поријекла.

(4) Пошиљку животиња које напуштају епизоотиолошку јединицу уз увјерење о здравственом стању за сваку животињу прати и потврда о промету коју издаје ветеринарска организација.

(5) Забрањено је издати увјерење из става 2. овог члана за болесне животиње и за животиње на којима нису спроведене прописане обавезне ветеринарске мјере и са подручја или имања под посебним ветеринарско-инспекцијским надзором.

(6) Ветеринарске организације обавезне су да воде евиденцију о издатим увјерењима о здравственом стању животиња и потврдама о здравственом стању пошиљке у промету из ст. 2. и 3. овог члана.

(7) Увјерење о здравственом стању животиње важи пет дана, а увјерење издато за пчелиње заједнице три мјесеца од дана издавања.

(8) Увјерење о здравственом стању животиње може да се продужи само једном на период до три дана од дана истека првог периода важења на полеђини увјерења, уз датум продужења, потпис и печат овлаштене особе.

(9) Влада на приједлог Министарства доноси Уредбу о висини и начину наплате накнаде за издавање увјерења о здравственом стању животиње и потврде о здравственом стању пошиљке у промету из овог члана.

(10) Претходни власник животиње дужан је одјавити животињу са свог имања, а нови власник је обавезан да одмах по куповини, а прије увођења животиње на имање за купљену животињу изврши пренос увјерења о здравственом стању животиње на своје име и изврши упис власништва у ветеринарски информациони систем за обилеживање и контролу кретања животиња Министарства.

(11) Министар доноси правилник којим се прописују услови за стављање животиња у промет, начин прегледа по-

шиљке животиња прије утовара, образац увјерења о здравственом стању животиње, образац потврде о здравственом стању пошиљке животиње у промету, садржина и начин вођења евиденције о издатим увјерењима и потврдама.

Члан 78.

(1) Превоз животиња врши се возилима, која испуњавају техничке и хигијенске услове у складу са прописима о добробити животиња и која су регистрована за обављање дјелатности превоза животиња у Министарству, изузев возила којима се врши превоз животиња у оквиру исте епизоотиолошке јединице.

(2) Превозници животиња дужни су да на захтјев ветеринарског инспектора дају на увид увјерење о здравственом стању животиње и идентификациони документ животиње, а за пошиљку животиња које напуштају епизоотиолошку јединицу - и потврду о здравственом стању пошиљке.

(3) Током превоза животиње, утовар, претовар и истовар животиње може да се обавља само у објекту који испуњава ветеринарско-здравствене услове за ту врсту објекта.

Члан 79.

(1) У случају да се током превоза животиња догоди саобраћајна незгода, превозник, односно полицијски службеник пријављује је центру за обавјештавање, који обавјештава најближег ветеринарског инспектора.

(2) Ветеринарски инспектор обавјештава најближу ветеринарску организацију која је обавезна да пружи прву ветеринарску помоћ повријеђеним животињама како би могле да се даље транспортују.

(3) Повријеђеним животињама које нису способне за даљи превоз потребно је пружити ветеринарску помоћ, смјештај и његу до оздрављења, осим у случају када су повреде неизљечиве и животињи наносе бол и патњу коју није могуће одстранити, те се такве животиње морају одмах еутаназирати или економски искористити.

(4) Зоохигијенска служба или привредна друштва за одвоз нуспроизвода обавезна су да организују превоз и комплетно уништење угинулих и убијених животиња.

(5) Превозник је обавезан да обезбиди адекватно возило и одвоз животиња, које су способне за даљи превоз.

Члан 80.

(1) Продаја животиња врши се на сабирним центрима, сточним пијацама, догонима и властитом имању.

(2) Забрањена је организована продаја животиња изван регистрованих и одобрених објеката.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују ветеринарско-здравствени услови за објекте из става 1. овог члана.

Члан 81.

(1) Животиње у унутрашњем промету могу да се смјесте у објекте за узгој и држање, осим ако се такве животиње смјесте у карантин ради спровођења дијагностичког испитивања и вакцинације.

(2) Карантин за животиње је објекат у којем се држе животиње, репродуктивни материјал и јаја за приплод у условима потпуне изолације, а ради провјере и утврђивања њиховог здравственог стања.

(3) Животиње у унутрашњем промету обавезно се смјештају у карантин ради испитивања или упуте на клање ако:

1) животиња није обилежена и ако је не прати одговарајући идентификациони документ,

2) власник животиње нема увјерење о здравственом стању животиње или је увјерење неважеће (због истека рока, непотпуних података или других недостатака),

3) за пошиљку власник животиње не посједује потврду о њеном здравственом стању,

4) постоји сумња или је утврђено да животиња болује од заразне болести,

5) животиња потиче из зараженог или угроженог подручја и

6) није могуће утврдити поријекло животиње или власника.

(4) Карантин из става 2. овог члана обавезно испуњава сљедеће услове:

1) налази се ван насељеног мјеста,

2) ограђен је на одговарајући начин и

3) има основне услове за смјештај и исхрану животиња, односно за смјештај запослених у карантину.

(5) Након спроведених карантинских мјера и у складу са резултатима лабораторијских претрага, ако су животиње здраве, ветеринарски инспектор наређује затварање карантина, издавање увјерења о здравственом стању и обиљежавање животиња, а власник сноси трошкове издавања увјерења и обиљежавања.

(6) За карантин из става 4. овог члана мора постојати рјешење министра.

(7) Трошкове карантина за животиње сноси власник животиње.

(8) Министар доноси правилник којим се прописују услови у објектима за карантин за животиње.

Члан 82.

(1) Рјешење о одобрењу за одржавање изложби, сајмова, оцјењивање или такмичење животиња, приредби са животињама (циркуси, путујући зоолошки врт и слично) доноси јединица локалне самоуправе по захтјеву организатора.

(2) Мјеста на којима се организују манифестације из става 1. овог члана су имања у смислу контроле кретања животиња и уписују се у информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња који води Министарство.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују услови за одржавање изложби, сајмова, оцјењивање или такмичење животиња и приредби са животињама.

Члан 83.

(1) Клање животиња обавља се у одобреним клаоницама, ако су њихови производи намијењени за јавну потрошњу.

(2) Изузетно од одредбе става 1. овог члана, клање животиња у случају принудног клања може да се обавља и изван одобрене клаонице.

(3) Принудно клање животиња је клање без претходног ветеринарско-здравственог прегледа у случају када је живот животиње непосредно угрожен.

(4) Изван одобрене клаонице може да се обавља и клање свиња, оваца, коза, живине и кунића ако су намијењени за употребу у домаћинству.

(5) Клање болесних животиња, у смислу овог закона, подразумијева клање животиња обољелих од болести код којих није забрањено клање и такве животиње се могу упутити у клаоницу ради клања, са упутством ветеринарског инспектора у коме је обавезно назначити: врсту, расу, старост, пол и особене знаке животиње, стављене ознаке (тетовир, ушна маркица), пословно име, односно име и презиме и адреса власника животиње, датум прегледа и дијагноза, као и ВМ производи ако је животиња лијечена.

(6) Клање животиња из става 5. овог члана врши се у посебном објекту опремљеном за клање обољелих животиња (санитарна клаоница) или у објекту за редовно клање животиња, али после клања здравих животиња, у том случају је обавезна појачана дезинфекција после клања.

(7) Забрањено је кориштење меса и органа закланих болесних животиња за јавну потрошњу, као и одстрањивање или уништавање без претходног ветеринарско-здравственог прегледа.

(8) Ако се на основу прегледа меса и органа закланих болесних животиња не може донијети одлука о њиховој

хигијенској исправности за јавну потрошњу, као и у случају сумње на неку заразну болест, ветеринарски инспектор налаже микробиолошки преглед, односно друге потребне лабораторијске прегледе.

Члан 84.

(1) Животиње прије клања и после клања подлијеже службеној контроли ако су њихови производи намијењени за јавну потрошњу.

(2) Прије клања животиње, ветеринарски инспектор провјерава идентификацију животиње и прегледа идентификациони документ и увјерење о здравственом стању.

(3) Изузетно од одредбе става 1. овог члана код принудног клања ветеринар врши и преглед животиње прије клања.

(4) Службена контрола дивљачи врши се после хватања или одстрела.

(5) У случају клања домаћих свиња, дивљих свиња, коња и других врста животиња обавезан је преглед на трихинелу (методом вјештачке дигестије).

(6) У случају да у клаоници није обезбијеђено стално присуство ветеринарског инспектора, надзор над клањем врши ветеринарска организација у складу са овим законом.

(7) Министар доноси правилник којим се прописује начин вршења службене контроле животиња прије и после клања.

Члан 85.

(1) Ради спречавања ширења заразних болести животиња и производње безбједне хране животињског поријекла, клаоница обавезно води евиденцију о подацима који се односе на куповину животиња, клање животиња, промет производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, нуспроизводима животињског поријекла и друго.

(2) Подаци из става 1. овог члана чувају се три године.

(3) Клаоница из става 1. овог члана дужна је да у информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња унесе податке о идентификационим бројевима закланих животиња.

(4) Министар доноси правилник којим се прописује облик и садржина евиденције из става 1. овог члана.

Члан 86.

(1) Корисник ловишта дужан је да привремено складишти дивљач и лешеве дивљачи ради спровођења службене контроле дивљачи после хватања или одстрела.

(2) Корисник ловишта дужан је да обезбиједи службену контролу одстрелене дивљачи прије стављања у промет и службену контролу лешева животиња.

(3) После службене контроле, ако је дивљач безбједна за исхрану људи, обиљежава се жигом или се издаје потврда о безбједности за исхрану људи.

(4) Министар доноси правилник којим се прописује облик и садржина жига, односно потврде о безбједности за исхрану људи.

Члан 87.

(1) Храна животињског поријекла подлијеже службеној контроли у производњи и промету.

(2) Забрањена је продаја хране животињског поријекла изван регистрованог, односно одобреног објекта.

(3) Министар доноси правилник којим се прописује начин и поступак спровођења службене контроле хране животињског поријекла.

Члан 88.

(1) Храна животињског поријекла стављена у промет обиљежава се на прописан начин.

(2) Храна животињског поријекла произведена или прерађена на начин прописан овим законом обиљежава се жигом, идентификационом ознаком у облику жига или се

издаје потврда са бројем под којим је објекат уписан у Регистар објеката.

(3) Министар доноси правилник којим се прописује облик и садржина жиџа, као и начин и поступак обиљежавања хране животињског поријекла.

Члан 89.

(1) Забрањено је стављати у промет храну животињског поријекла која није безбједна за исхрану људи.

(2) Када се службеном контролом утврди да храна животињског поријекла није безбједна за исхрану људи, наређује се уништавање или прописно оспособљавање хране животињског поријекла за друге намјене, у складу са прописима из области хране.

Члан 90.

(1) Изузетно од услова за објекте из члана 59. став 1. т. 2) до 5) овог закона, мале количине примарних производа животињског поријекла није безбједна за исхрану људи, направљене на пољопривредном газдинству дозвољено је стављати у промет у складу са посебним прописом.

(2) Министар доноси правилник којим се прописују услови за производњу и стављање у промет производа из става 1. овог члана.

Члан 91.

(1) Забрањено је вршити промет кожа из објекта који није одобрен.

(2) Забрањено је вршити промет кожа без претходног прегледа на бедреницу, ако коже потичу од животиња које су заклане без извршене службене контроле прегледа или ако потичу од угинулих животиња.

(3) Привредно друштво, односно предузетник који обавља дјелатност промета и прераде коже дужно је да обиљежи и води евиденцију о поријеклу откупљених кожа и чува документацију три године.

(4) Коже у промету из става 2. овог члана видно се обиљежавају редним бројем евиденције.

(5) Привредно друштво, односно предузетник из става 3. овог члана дужан је да достави овлаштеној лабораторији узорке кожа ради њиховог прегледа на бедреницу.

(6) Коже које нису прегледане на бедреницу складиште се одвојено од других животињских кожа.

(7) Министар доноси правилник којим се прописује облик и садржина евиденције из става 3. овог члана.

Члан 92.

(1) Производња хране за животиње обавља се само у објектима који испуњавају опште и посебне услове хигијене хране за животиње.

(2) Храна за животиње у производњи и промету подлијеже службеној контроли.

(3) У објектима за производњу и промет хране за животиње води се и чува евиденција о врсти и количини силовине за производњу хране за животиње, као и о врсти и количини произведене и испоручене хране за животиње.

(4) Кориштење нуспроизвода животињског поријекла и производа добијених њиховом прерадом дозвољено је у производњи хране за животиње у складу са прописима о нуспроизводима животињског поријекла.

(5) ВМ производ за употребу у ветерини који се користе за производњу медицинисане хране, као и адитиви у храни за животиње могу се користити у производњи хране за животиње у одобреним објектима, у складу са овим законом.

(6) Забрањена је производња, промет и употреба хране за животиње која садржи недозвољене супстанце.

(7) За исхрану животиња може да се стави у промет јодирана со.

(8) Министар доноси правилник којим се прописују услови за производњу, промет, декларисање и употребу

хране за животиње, медицинисане хране за животиње и додатака храни за животиње.

(9) Министар доноси правилник којим се прописују општи и посебни услови хигијене хране за животиње, микробиолошки критеријуми хране за животиње и додаци храни за животиње.

Члан 93.

(1) Дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију, дезодорацију и деконтаминацију може да обавља правно лице ако испуњава прописане услове који се односе на одговарајући кадар, опрему и средства.

(2) Дезинфекција, дезинсекција, дератизација, дезодорација и деконтаминација обавља се у свим објектима, просторима, превозним средствима, на опреми и предметима који подлијежу надзору ветеринарске инспекције, као и на пашњацима и другим површинама гдје животиње повремено или стално бораве или се крећу.

(3) Средства за дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију, дезодорацију и деконтаминацију користе се на начин којим се обезбјеђује заштита животне средине.

(4) Дезинфекција, дезинсекција, дератизација, дезодорација и деконтаминација спроводи се ради спречавања и сузбијања заразних болести животиња, заштите здравствене исправности намирница животињског поријекла и хране за животиње у свим фазама производње, складиштења и промета.

(5) Ветеринарске станице, ветеринарски заводи и ветеринарски институт могу организовати службу за дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију, дезодорацију и деконтаминацију у циљу спровођења мјера из става 4. овог члана.

(6) Министар доноси правилник којим се прописују услови за обављање послова дезинфекције, дезинсекције, дератизације, дезодорације и деконтаминације.

Члан 94.

Нуспроизводи животињског поријекла сакупљају се, прерађују или уништавају у објектима намијењеним за прераду, обраду или уништавање нуспроизвода животињског поријекла у складу са прописима о нуспроизводима животињског поријекла.

Члан 95.

(1) Отпад у ветеринарским организацијама и објектима у пословању са храном и храном за животиње под ветеринарским надзором обавезно се разврстава на мјесту настанка на "опасан" и "безопасан".

(2) Опасним отпадом који настаје у ветеринарским организацијама и објектима у пословању са храном и храном за животиње под ветеринарским надзором, у смислу овог закона, сматрају се: инфективни, патолошки, хемијски, токсични и фармацеутски нуспроизводи, оштри одбачени медицински инструменти и слично.

(3) Одговорно лице у ветеринарским организацијама и субјектима у пословању са храном и храном за животиње под ветеринарским надзором дужно је да изради план управљања опасним отпадом и именује одговорно лице.

(4) План управљања отпадом у ветеринарским организацијама и субјектима у пословању са храном и храном за животиње под ветеринарским надзором у којима се производи више од 500 кг опасног отпада одобрава Министарство.

(5) Управљање и коначно збрињавање опасног отпада врши се у складу са прописом којим се уређује управљање отпадом.

Члан 96.

(1) Под медицинским отпадом у смислу овог закона подразумевају се: неупотријебљени фармацеутски производи, помоћна љековита средства, ВМ производ и ВМ средство са истеклим роком употребе, ВМ производ, медицинска средства или фармацеутске силовине које из било којих разлога нису или не могу бити употријебљене, амба-

лажа у којој су чуване фармацевтске сировине, спољашња и унутрашња паковања употребљених ВМ производа.

(2) Произвођач и власник медицинског отпада дужан је да са медицинским отпадом поступа као са опасним отпадом.

(3) Управљање и коначно збрињавање наведених токова отпада врши се у складу са прописом којим се уређује управљање отпадом.

ГЛАВА VI

ВЕТЕРИНАРСКА ЗАШТИТА ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Члан 97.

(1) Ветеринарска заштита животне средине је ветеринарска дјелатност која се врши у оквиру поступака и мјера здравствене заштите животиња.

(2) У циљу заштите здравља људи и животиња и заштите животне средине од загађења, примјењују се мјере правилног поступања током узгоја, држања и употребе животиња, поступања са животињским лешевима и нуспроизводима животињског поријекла.

(3) Сва лица дужна су да примјењују мјере ради заштите животне средине од штетних утицаја повезаних са узгојем, држањем и прометом животиња, са производњом и прометом производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и нуспроизвода животињског поријекла, као и приликом спречавања појаве, ширења, сузбијања и искорјењивања заразне болести животиња.

(4) Сва лица дужна су да поступају са нуспроизводима животињског поријекла и са излучевинама животиња, отпадом и отпадним водама у складу са прописима о нуспроизводима.

(5) Лица која обављају дјелатности које стварају нуспроизводе животињског поријекла дужна су да обезбиједи њихов пренос до најближег објекта за сакупљање нуспроизвода животињског поријекла или до објекта у коме се они прерађују или уништавају на нешкодљив начин.

(6) Лица која обављају послове сакупљања и превоза нуспроизвода и лешева животиња дужни су да обезбиједи њихово редовно преузимање и превоз из објекта за сакупљање и објекта у којем они настају.

Члан 98.

(1) Забрањено је бацати лешеве животиња у ријеке или друге водене токове или одводе или их остављати на путевима, отвореном простору, у шумама или на другом мјесту.

(2) Власници животиња дужни су да пријаве угинуће животиње зоохијенској служби и да се придржавају упутстава које је ова служба издала у вези са одлагањем лешева, као и да о угинућу животиње, осим кућних љубимаца, обавијесте надлежну ветеринарску организацију.

(3) Када се сумња да је животиња угинула од заразне болести која се обавезно пријављује, овлаштена ветеринарска организација узима патолошки материјал и шаље га на испитивање ради установљивања узрока угинућа.

(4) Зоохијенска служба је дужна да, када је то потребно, обезбиједи превоз леша са мјеста гинућа до објекта за преглед лешева или за сакупљање, прераду или уништење, као и да обезбиједи дезинфекцију мјеста угинућа, возила и опреме.

Члан 99.

(1) У изузетним случајевима, нуспроизводи животињског поријекла се закопавају или спаљују на сточном гробљу или јами гробници која испуњава прописане услове.

(2) Када се сумња да је животиња угинула од заразне болести, потребно је за угинулу животињу утврдити узрок угинућа.

(3) Министар доноси правилник којим се прописују услови за сточна гробља и јаме гробнице, као и начин закопавања нуспроизвода животињског поријекла.

Члан 100.

Заштита здравља животиња која се односи на држање, смјештај и исхрану, заштиту од мучења, заштиту животиња за вријеме убијања или клања, стрес током транспорта, заштиту дивљих животиња, однос према напуштеним животињама, кућним љубимцима и лабораторијским животињама врши се у складу са прописима којима се уређује заштита добробити животиња.

ГЛАВА VII

ВЕТЕРИНАРСКИ ИНФОРМАЦИОНИ СИСТЕМ

Члан 101.

(1) Ветеринарски информациони систем је обједињени систем регистара, евиденција и база података којим се обезбјеђује ефикасан приступ и управљање подацима у циљу заштите здравља и добробити животиња и спровођења мјера ветеринарског јавног здравља, а води га и ажурира Министарство.

(2) Субјекти у ветеринарској дјелатности из члана 5. овог закона и субјекти у чијим објектима се обавља ветеринарска дјелатност из члана 59. овог закона обавезни су да у електронском облику достављају прописане податке у Ветеринарски информациони систем.

(3) Ветеринарски информациони систем чини:

- 1) регистар ветеринара и ветеринарских инспектора,
- 2) регистар субјеката у ветеринарској дјелатности,
- 3) регистар овлашћених ветеринарских организација,
- 4) информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња,
- 5) регистар одобрених објеката,
- 6) регистар регистрованих објеката,
- 7) регистар објеката за нуспроизводе животињског поријекла,
- 8) регистар превозника и трговаца животињама,
- 9) регистри у области добробити животиња,
- 10) регистри ВМ производа и њихове потрошње,
- 11) регистар паса и мачака,
- 12) регистар ветеринарских прописа,
- 13) програм за додјеливање статуса стада,
- 14) програм за праћење, надзор и извјештавање о одређеним болестима животиња,
- 15) програм за праћење, надзор и извјештавање о зоонозама,
- 16) програм за мониторинг резидуа,
- 17) лабораторијски информациони систем,
- 18) програм за прикупљање и надзор накнада,
- 19) програм граничне ветеринарске инспекције,
- 20) регистар образаца прописаних овим законом и
- 21) други регистри у области ветеринарске дјелатности утврђени прописима.

(4) Министар доноси правилник којим се прописују услови за успостављање и вођење, начин ажурирања и садржај Ветеринарског информационог система, начин достављања и кориштења података.

Члан 102.

Министарство, у сарадњи са Агенцијом за информационо друштво Републике Српске, обезбјеђује повезивање и укључивање Ветеринарског информационог система у друге информационе системе у складу са законом.

Члан 103.

За функционисање и одржавање Ветеринарског информационог система Министарство може да користи податке из база података које воде надлежни органи републичке управе и други овлаштени органи, уз претходну сагласност тих органа, у односу на:

- 1) катастар непокретности и друге евиденције о непокретностима,
- 2) регистар пољопривредних газдинстава,
- 3) регистар података из области лијекова и хемикалија,
- 4) појаву и ширење зооноза код људи,
- 5) податке Агенције за идентификациона документа, евиденцију и размјену података.

ГЛАВА VIII

СРЕДСТВА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ МЈЕРА ЗДРАВСТВЕНЕ ЗАШТИТЕ ЖИВОТИЊА

Члан 104.

(1) Трошкове превентивног вакцинисања, дијагностичког испитивања, лијечења, као и друге трошкове настале у вези са спровођењем мјера које су прописане овим законом сноси власник животиња, осим ако се ти трошкови не подмирују из буџета Републике Српске, односно јединице локалне самоуправе.

(2) Средства за спровођење Програма мјера обезбјеђују се из буџета Републике Српске, грантова, програма и пројеката.

(3) Средства за спровођење Програма мјера чине:

1) средства прикупљена на основу накнада за спроведену службену контролу:

1. животиња за клање и преглед меса након клања,
2. производа животињског поријекла на мјесту произвођења и ускладиштења до њиховог стављања у промет,
3. производа животињског поријекла која се спроводи на тржницама и пијацама прије стављања у промет,
4. пошиљки животиња, сировина и производа животињског поријекла,
5. нуспроизвода животињског поријекла који се отпремају превозним средствима изван подручја јединице локалне самоуправе, при утовару и истовару;

2) средства прикупљених на основу издавања увјерења о здравственом стању животиња и

3) личних средстава власника животиња.

(4) Ако овим законом није другачије прописано, за прикупљање, одвајање, наплаћивање, ограничавање и контролу накнада примјењују се одредбе прописа о административним таксама и накнадама.

(5) Накнаде из става 3. овог члана приход су буџета Републике Српске.

(6) Влада на приједлог Министарства доноси уредбу о висини и начин наплате накнаде из става 3. тачка 3) овог члана.

Члан 105.

(1) Власник животиње, сировина, хране и производа животињског поријекла, хране за животиње и нуспроизвода, односно пошиљалац, сноси трошкове наложених мјера у оквиру спровођења службене контроле од стране ветеринарског инспектора.

(2) За спровођење службене контроле и издавања увјерења и потврде о ветеринарско-здравственој исправности, плаћа се накнада.

(3) Влада на приједлог Министарства доноси уредбу о висини и начин наплате накнаде из ст. 1. и 2. овог члана.

Члан 106.

Средства из члана 105. овог закона користе се за спровођење Програма мјера.

Члан 107.

Распоред средстава из члана 104. овог закона која се обезбјеђују у буџету Републике Српске утврђује Министарство у складу са Програмом мјера и посебним програмима.

ГЛАВА IX

НАДЗОР

Члан 108.

(1) Управни надзор над спровођењем овог закона и прописа донесених на основу њега врши Министарство.

(2) Инспекцијски надзор у складу са овим законом и прописима донесеним на основу овог закона врши ветеринарски инспектори и инспектори за храну Републичке управа за инспекцијске послове и јединица локалне самоуправе у оквиру својих надлежности.

Члан 109.

(1) Службена контрола у области ветеринарства је сваки облик контроле који се спроводи ради потврде усаглашености и примјене прописа у области ветеринарства и безбједности хране животињског поријекла, производа животињског поријекла, хране за животиње, нуспроизвода животињског поријекла, ВМ производа и ветеринарско-медицинских средстава за употребу у ветерини и пратећих предмета.

(2) Службене контроле у области ветеринарства спровode се кориштењем одговарајућих контролних метода и техника: инспекције, мониторинга, надзора, верификације (провјера), ревизије, узимања узорака и лабораторијских испитивања.

(3) Службене контроле које се односе на мониторинг, верификацију (провјеру испуњености) услова прописаних овим законом, ревизију и, по потреби, узорковање, ради лабораторијског испитивања врши Министарство.

(4) Службени узорак је узорак узет према прописаном поступку током контроле животиња, производа животињског поријекла и хране за животиње, те спровођење мјера ради заштите здравља животиња, мјера за откривање, спречавање, сузбијање и искорјењивање заразних и паразитарних болести.

(5) Министарство врши службену контролу путем ветеринарских инспектора у саставу Републичке управе за инспекцијске послове и ветеринарске инспекције у саставу јединица локалне самоуправе.

(6) Министарство посредством ветеринарских инспектора јединица локалне самоуправе спроводи службену контролу на подручју припадајуће јединице локалне самоуправе.

(7) Ревизију спроведених службених контрола из става 5. овог члана врши Министарство посредством ветеринарских инспектора Републичке управе за инспекцијске послове.

(8) Супервизију спроведених ревизија службених контрола врши Министарство.

(9) Службене контроле се спровode у складу са вишегодишњим и годишњим Планом службених контрола који доноси министар.

(10) Министар доноси правилник којим се прописују општа начела службене контроле у области ветеринарства.

Члан 110.

Привредно друштво, друго правно лице, предузетник и физичко лице који подлијежу ветеринарском надзору обавезан је да инспектору омогући вршење инспекцијског надзора и да му без одлагања стави на увид и располагање потребну документацију и друге доказе и изјасни се о чињеницама које су од значаја за вршење инспекцијског надзора.

Члан 111.

(1) Обавеза је да ветеринарски инспектор у обављању послова инспекцијског надзора предочи легитимацију којом се доказује својство ветеринарског инспектора.

(2) Министарство води евиденцију о ветеринарским инспекторима који спровode службене контроле у складу са чланом 109. овог закона.

Члан 112.

(1) У вршењу послова инспекцијског надзора ветеринарски инспектор поред овлаштења утврђених прописом којим се уређује област инспекцијског надзора има право и дужност да провјерава:

1) спровођење прописаних мјера у складу са овим законом,

2) упис ветеринарске организације у Регистар пословних субјеката и предузетника за обављање ветеринарске дјелатности из члана 5. овог закона,

3) испуњеност услова из члана 5. овог закона,

4) да ли ветеринарска организација у привредном друштву која обавља дјелатност узгоја животиња испуњава услове из члана 5. овог закона,

5) да ли су субјекти који обављају ветеринарску дјелатност у хитним и другим неодложним потребама обезбиједили пружање ветеринарске помоћи и услуге,

6) спровођење мјера здравствене заштите животиња код власника животиња,

7) спровођење Програма мјера,

8) да ли је успостављен систем самоконтроле заснован на принципима НАССР,

9) испуњеност општих и посебних услова за хигијену хране и хране за животиње у објектима из члана 59. став 1. т. 2) до 5) овог закона,

10) упис објеката из члана 59. став 1. т. 2) до 5) овог закона, у Регистар објеката, Регистар одобрених објеката и Регистар извозних објеката,

11) регистрацију имања и обиљежавање и евиденцију животиња у складу са одредбама овог закона, као и вођење евиденције о куповини и продаји животиња, пријављивање промјене локације ради пријаве и одјаве у информационом систему за обиљежавање и контролу кретања животиња,

12) рад овлаштених обиљеживача у поступку обиљежавања животиња и вођења евиденције о обиљеженим животињама,

13) држање и промет животиња, производњу производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и нуспроизвода животињског поријекла,

14) издавање увјерења о здравственом стању животиња, потврде о здравственом стању пошиљке животиње у промету, као и вођење евиденције о издатим увјерењима и потврдама,

15) техничке и хигијенске услове превозних средстава којима се обавља превоз животиња, производа животињског поријекла и нуспроизвода животињског поријекла, као и ветеринарско-здравствене услове објеката у којима се врши утовар, претовар и истовар животиња током превоза,

16) испуњеност услова из члана 81. овог закона за рад карантина за животиње,

17) ветеринарско-здравствену исправност дивљачи послје хватања или одстрела,

18) здравствено стање животиња, безбједност хране животињског поријекла и производа животињског поријекла и хране за животиње,

19) начин држања, ускладиштења и стручне употребе средстава за дезинфекцију, дезинсекцију, дератизацију, дезодорацију и деконтаминацију,

20) вршење ветеринарско-здравствене контроле у објектима за сакупљање, прераду и уништавање лешева животиња и других нуспроизвода животињског поријекла,

21) вршење нешкодљивог уклањања и превоз нуспроизвода животињског поријекла од мјеста производње до објекта за сакупљање, прераду и уништавање,

22) чување прописане документације у складу са овим законом,

23) сировину и производно-технолошки процес за производе намијењене извозу, у складу са посебним захтјевима земаља увозница и

24) извршавање наложених мјера у складу са овим законом.

(2) Послове из става 1. овог члана који се односе на храну животињског поријекла и храну за животиње обавља и инспектор за храну.

Члан 113.

(1) Ако полицијски службеници у обављању својих задатака утврде да власници животиња немају ветеринарску документацију или увјерење о здравственом стању за животиње које воде, јашу или превозе жељезницом, бродом, авионом или путним превозним средствима, о томе без одгађања обавјештавају надлежног ветеринарског инспектора.

(2) Ако ветеринарска организација или ветеринарски инспектор буде онемогућен у обављању послова из своје надлежности, дужни су да захтијевају асистенцију полиције.

Члан 114.

(1) Ветеринарска организација из члана 5. овог закона може обављати поједине стручне послове службене контроле:

1) ветеринарско-здравствени преглед животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла и хране за животиње у унутрашњем промету,

2) ветеринарско-здравствени преглед животиња одређених за клање, преглед меса и производа животињског поријекла прије стављања у промет,

3) ветеринарско-здравствени преглед превозних средстава којима се обавља превоз животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и нуспроизвода животињског поријекла у унутрашњем промету,

4) издавања потврде о статусу имања слободног од одређене заразне болести и

5) издавања документа за некомерцијално кретање животиња.

(2) Ветеринарска организација не може обављати стручне послове из става 1. овог члана за сопствене животиње, производе животињског поријекла, храну животињског поријекла, храну за животиње, нуспроизводе животињског поријекла и сопствена превозна средства.

(3) Организација која обавља стручне послове обавезно има рјешење из члана 18. овог закона.

(4) Министар доноси рјешење о овлаштењу за обављање послова из става 1. овог члана које се објављује у "Службеном гласнику Републике Српске".

Члан 115.

(1) У вршењу послова из члана 112. овог закона ветеринарски инспектор је овлаштен и дужан да:

1) нареди мјере за отклањање, спречавање, сузбијање и искорјењивање заразних, паразитских и узгојних болести животиња у сумњивом, односно зараженом дворишту,

2) нареди привремену обуставу изградње или реконструкције објекта, односно привремено забрани употребу објекта који нису изграђени или реконструисани у складу са прописаним општим и посебним условима за хигијену хране и хране за животиње и одреди мјере и рок за усклађивање радова, односно објекта са овим условима,

3) забрани производњу и промет животиња, производа животињског поријекла, хране животињског поријекла и нуспроизвода животињског поријекла којима се могу пренијети заразне болести животиња, односно угрозити здравље људи,

4) нареди одузимање, клање или убијање животиња у промету, уништење, односно уништи производе животињског поријекла, храну животињског поријекла, храну за животиње и нуспроизводе животињског поријекла у производњи и промету, односно нареди кориштење за друге намјене,

5) нареди отклањање недостатака, односно привремено забрани употребу просторија, опреме и објеката, а може изрећи и мјеру забране обављања дјелатности у објектима из члана 59. став 1. т. 2) до 5) овог закона док се не отклоне утврђени недостаци,

6) привремено одузме животиње и предмете који су били употријебљени, намијењени или су настали извршењем прекршаја или кривичног дјела и изда потврду о одузетим животињама и предметима,

7) нареди истовар животиња и стављање у карантин за животиње и подвргавање дијагностичким испитивањима или враћање у мјесто утовара гдје ће бити стављене у карантин.

8) нареди друге мјере и предузме друге радње, у складу са овим законом.

(2) Ветеринарски инспектор налаже рјешењем мјере из става 1. овог члана.

(3) Послове из става 1. овог члана који се односе на храну животињског поријекла и храну за животиње обавља и инспектор за храну.

Члан 116.

(1) Када ветеринарски инспектор посумња у ветеринарско-здравствену или квалитативну исправност производа животињског поријекла, хране животињског поријекла, хране за животиње и воде за напајање животиња, као и ветеринарско-здравствену исправност репродуктивног материјала, узима узорак по службеној дужности и доставља службену лабораторији на испитивање (анализу).

(2) Субјекат који је предмет контроле је дужан да ветеринарском инспектору стави бесплатно на располагање потребне количине узорака ради лабораторијског испитивања.

(3) Субјекат из става 2. овог члана који је незадовољан резултатом анализе може тражити суперанализу узорка узетог у исто вријеме и на исти начин у року од три дана од дана обавјештавања о резултатима анализе.

(4) Трошкове анализе и суперанализе свих узорака сноси субјекат од кога је узорак узет ако се у поступку утврди да не одговара прописаним својствима.

(5) Ако узорак одговара прописаним својствима, трошкови лабораторијских анализа падају на терет средстава буџета Републике Српске.

Члан 117.

(1) Продаја производа, односно животиња из члана 115. став 1. тачка б) овог закона врши се по окончању одговарајућег судског поступка на основу извршне судске одлуке.

(2) Ако чување одузетих животиња или производа животињског поријекла изискује несразмјерне трошкове, животиње или производи се одмах продају.

(3) Средства остварена продајом одузетих производа, односно животиња по одбитку трошкова, уплаћују се у буџет Републике Српске.

(4) Министар доноси правилник којим се прописује начин смјештаја и чувања одузетих производа, односно животиња.

ГЛАВА X

КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 118.

(1) Новчаном казном од 3.000 КМ до 9.000 КМ казниће се за прекршај привредно друштво или друго правно лице ако:

1) врши ветеринарску дјелатност, а не испуњава услове (члан 6. став 2, члан 7. став 4, члан 8. ст. 3. и 4, члан 9. став 2, члан 10, члан 11. став 4, члан 13. став 1, члан 14. став 3. и члан 16. став 1),

2) обавља послове за које није овлаштен у складу са овим законом (чл. 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14. и 15, члан 68. ст. 4. и 5, члан 69. став 2. и члан 114),

3) врши промет репродуктивног материјала и не води прописане евиденције о производњи, складиштењу и стављању у промет репродуктивног материјала и не чува је на прописан начин (члан 14),

4) не врши систематско праћење здравственог стања и репродуктивне способности животиња и произведеног репродуктивног материјала (члан 14. став 2),

5) обавља ветеринарску дјелатност, а не посједује рјешење о испуњености услова (члан 18. став 7),

6) обавља послове из Програма мјера, а не посједује рјешење о овлаштењу за спровођење Програма мјера (члан 34. ст. 4, 5, 6. и 7),

7) обавља послове из Програма мјера на епизоотиолошкој јединици за коју не посједује рјешење о овлаштењу за спровођење Програма мјера (члан 34. ст. 8. и 12),

8) обавља послове дијагностике из Програма мјера, а не посједује рјешење о овлаштењу за спровођење дијагностике из Програма мјера (члан 34. став 11),

9) не поступи или у одређеном року не поступи по наредби надлежног органа за спровођење мјера (чл. 39, 44, 48. и 52),

10) не омогући спровођење Програма мјера (члан 41. став 1),

11) не предузме мјере у случају сумње да су животиње обољеле од заразне болести и усљед тога наступи ширење заразе (члан 45. став 2. т. 1) до 5),

12) не обавјештава Министарство о свакој сумњи или појави заразне болести животиња за репродукцију (члан 50. став 2),

13) не врши промет, увоз или извоз сјемена за вјештачко осјемењавање јајних ћелија и оплођених јајних ћелија на прописан начин (члан 51),

14) обавља дјелатност из члана 59. овог закона, а не испуњава услове прописане овим законом (члан 59),

15) обавља дјелатност из члана 59. овог закона, а не посједује рјешење о испуњености услова и није уписан у Регистар објеката, односно Регистар одобрених објеката (члан 60. став 2. и члан 64),

16) изгради, реконструише, односно користи објекат, а не испуњава ветеринарско-здравствене услове (члан 63),

17) користи извозни контролни број, а не испуњава прописане услове из члана 66. став 2. овог закона,

18) извози животиње, производе животињског поријекла, храну животињског поријекла и храну за животиње из објеката који нису одобрени за извоз (члан 66. став 3),

19) животиње набављене у земљи смјешта у објекте за узгој и држање, а није извршен њихов ветеринарско-здравствени преглед (члан 81. став 1),

20) стави у промет храну животињског поријекла која није безбједна за исхрану људи (члан 89. став 1),

21) не испуњава услове за обављање дезинфекције, дезинсекције, дератизације, дезодорације и деконтаминације (члана 93. став 1),

22) не поступи по рјешењу инспектора у складу са овим законом.

(2) За прекршај из става 1. овог члана казниће се новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ и одговорно лице у привредном друштву или другом правном лицу.

(3) За радње из става 1. овог члана поред новчане казне може се изрећи и заштитна мјера забране вршења позива, дјелатности или дужности.

Члан 119.

(1) Новчаном казном од 3.000 КМ до 9.000 КМ казниће се за прекршај привредно друштво или друго правно лице ако:

1) не врши или на прописан начин не врши послове из члана 7. став 1, члана 8. став 1, члана 9. став 1, члана 11.

став 1, члан 12. став 1, члан 14. став 1. и члана 15. став 1. овог закона,

2) ветеринарски техничари изводе хируршке захвате, постављају дијагнозу, прописују начин лијечења и самостално располажу ВМ производима (члан 21. став 5),

3) лица која се, у смислу овог закона, не сматрају ветеринарским радницима, обављају послове ветеринарске струке (члан 22),

4) ветеринар и ветеринарски техничар са IV степеном стручне спреме самостално обавља послове здравствене заштите животиња без положеног стручног испита, а по истеку године дана од обављања приправничког стажа (члан 23. став 3),

5) животиње у промету не прати одговарајући идентификациони документ (члан 77. став 2),

6) не изда увјерење о здравственом стању на прописан начин (члан 77. став 5),

7) врши утовар, претовар и истовар животиња током превоза у објектима који не испуњавају ветеринарско-здравствене услове за ту врсту објеката (члан 78. став 3),

8) врши продају животиња на сабирним центрима, сточним пијацама и откупним мјестима који нису регистровани, односно одобрени (члан 80. став 2),

9) врши клање животиња, односно принудно клање животиња без ветеринарско-здравственог прегледа (члан 83. ст. 1, 3. и 5),

10) користи месо и органе закланих болесних животиња за јавну потрошњу, као и одстрањивање или уништавање без претходног ветеринарско-здравственог прегледа (члан 83. став 7),

11) привремено не складишти дивљач, односно лешеве дивљачи, односно не обезбједи њихову службену контролу (члан 86. ст. 1. и 2),

12) производи, ставља у промет или користи храну за животиње и храну животињског поријекла, односно стави со у промет за исхрану животиња супротно члану 92. ст. 1. до 7. овог закона,

13) не поступи по рјешењу инспектора у складу са овим законом.

(2) За прекршај из става 1. овог члана казниће се новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ и одговорно лице у привредном друштву или другом правном лицу.

(3) За радње из става 1. овог члана поред новчане казне може се изрећи и заштитна мјера забране вршења позива, дјелатности или дужности.

Члан 120.

(1) Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај привредно друштво или друго правно лице ако:

1) не пријави кадровску промјену у прописаном року (члан 34. став 9),

2) не води евиденцију о пријему и употреби ВМ производа и медицинских средстава, а извјештај о употреби ВМ производима не доставља Министарству (члан 35. став 2),

3) не води регистар животиња на имању и евиденцију о куповини и продаји животиња, њиховом премјештању и промету (члан 41. т. 10) и 11),

4) не чува прописану документацију (члан 41. тачка 14),

5) не омогући ветеринарској станици или ветеринарској амбуланти узимање потребног материјала за лабораторијско испитивање (члан 45. став 2. тачка 6),

6) обавља дјелатност клања животиња, производњу и промет хране животињског поријекла и хране за животиње, сакупљање, прераду и уништавање нуспроизвода животињског поријекла, а нема НАССР програм, односно одговорно лице за спровођење програма (члан 67),

7) држи, односно ставља у промет, односно увози животињу која није обиљежена и регистрована на прописан начин (члан 68. став 1),

8) власник животиње не поступи у складу са чланом 69. овог закона,

9) у случају угинућа животиње не преда пасош овлашћеном обиљеживачу (члан 72. став 2),

10) не унесе у пасош податке о приспјећу животиња на имање (члан 73),

11) не обавјести овлашћеног обиљеживача о оштећењу или нестанку пасоша или идентификационог документа у прописаном року (члан 74. став 1),

12) не води евиденцију о издатим увјерењима о здравственом стању животиња, односно потврдама о здравственом стању пошिल्ке у промету (члан 77. став 6),

13) врши превоз животиња возилима која не испуњавају техничке и хигијенске услове и која нису евидентирана у Министарству (члан 78. став 1),

14) на захтјев ветеринарског инспектора одбије да на увид увјерење о здравственом стању животиње, као и потврду о здравственом стању животиње у промету и одговарајући идентификациони документ који прати кретање и промет животиње (члан 78. став 2),

15) не поступи на прописан начин (члан 81. став 3),

16) обавља послове из члана 82. став 1. овог закона, а нема рјешење надлежног ветеринарског инспектора,

17) не води податке и не чува их у складу са чланом 85. ст. 1. и 2. овог закона, односно у информациони систем за обиљежавање и контролу кретања животиња не достави податке о идентификационим бројевима закланих животиња у складу са чланом 85. став 3. овог закона,

18) продаје храну животињског поријекла ван регистрованог, односно одобреног објекта (члан 87. став 2),

19) храну животињског поријекла у промету не обиљежи на прописан начин (члан 88. ст. 1. и 2),

20) не врши промет кожа на прописан начин (члан 91. ст. 1. и 2),

21) при откупу, промету и преради коже не поступи по одредбама члана 91. ст. 4. и 6. овог закона,

22) не достави овлашћеној лабораторији узорке кожа за преглед на бедреницу (члан 91. став 5),

23) не води евиденцију и не чува је на прописан начин (члан 91. став 3. и члан 92. став 3),

24) сакупља, прерађује или уништава нуспроизводе животињског поријекла, односно не води и не чува прописану евиденцију супротно одредбама Закона о нуспроизводима животињског поријекла (члан 94),

25) не обезбједи пренос нуспроизвода животињског поријекла из сопственог објекта до најближег објекта за прикупљање и прераду (члан 97. став 5),

26) баца лешеве у ријеке или друге водене токове, оставља их на путевима, отвореном простору, у шупама или на другом мјесту, не пријави угинуће овлашћеном ветеринарском инспектору (члан 98. ст. 1, 2. и 3),

27) злоупотребљава или мучи животиње, односно не врши заштиту животиња од патње и бола и не поступа у складу са прописима којим се уређује заштита добробити животиња (члан 100),

28) ветеринарском инспектору не стави бесплатно на располагање потребне количине узорака (члан 116. став 2),

29) не поступи по рјешењу инспектора у складу са овим законом.

(2) За прекршај из става 1. овог члана казниће се новчаном казном од 300 КМ до 900 КМ и одговорно лице у привредном друштву или другом правном лицу.

Члан 121.

Новчаном казном од 1.000 КМ до 3.000 КМ казниће се за прекршај предузетник ако:

1) примарни произвођачи који производе храну животињског поријекла у мањим количинама намијењену за јавну потрошњу, продају је на мјесту производње или на

пијацама, а производи не потичу из објеката који су уписани у Регистар објеката (члан 90) и

2) учини радњу из члана 118. став 1, члана 119. став 1. и члана 120. став 1. овог закона.

Члан 122.

Новчаном казном од 500 КМ до 1.500 КМ казниће се за прекршај физичко лице ако:

1) произведену храну животињског поријекла у мањим количинама намијењену за јавну потрошњу продају на мјесту производње или на пијацама, а производи не потичу из објеката који су уписани у Регистар објеката (члан 90) и

2) учини радњу из члана 118. став 1, члана 119. став 1. и члана 120. став 1. овог закона.

ГЛАВА XI

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 123.

(1) Влада ће у року од шест мјесеци од дана ступања на снагу овог закона донијети:

1) Уредбу о висини и начину наплате накнаде за преглед објеката (члан 18. став 8. и члан 64. став 15),

2) Уредбу о висини и начину наплате накнаде за полагање стручног испита за ветеринара и ветеринарског техничара (члан 24. став 8),

3) Уредбу о висини и начину наплате накнаде за држање, обиљежавање и регистравање животиња (члан 76. став 2. и члан 104. став 6),

4) Уредбу о висини и начину наплате накнаде за издавање увјерења о здравственом стању животиње и потврде о здравственом стању пошиљке у промету (члан 77. став 9) и

5) Уредбу о висини и начину наплате накнаде за спровођење службене контроле и издавања увјерења и потврде о ветеринарско-здравственој исправности (члан 105. став 3).

(2) Министар ће у року од девет мјесеци од дана ступања на снагу овог закона донијети сљедеће прописе:

1) Правилник о условима за рад ветеринарских организација (члан 5. став 3),

2) Правилник о условима за рад лабораторија, ветеринарско-специјалистичког завода и ветеринарског института (члан 11. став 8, члан 13. став 3. и члан 16. став 3),

3) Правилник о условима за рад центра за репродукцију и вјештачко осјемењавање животиња (члан 14. став 4),

4) Правилник о условима за обављање послова ветеринарске зоохигијенске службе (члан 17. став 7),

5) Правилник о садржају и начину вођења Регистра субјеката у ветеринарској дјелатности (члан 20. став 3),

6) Правилник о утврђивању плана, садржаја и метода полагања стручног испита (члан 24. став 9),

7) Правилник о едукацији у области ветеринарства (члан 25. став 5),

8) Правилник о упису у Регистар овлашћених ветеринарских организација и специјалистичких институција (члан 34. став 13),

9) Правилник о начину пријаве и одјаве заразне болести и начину обавјештавања о предузетим мјерама (члан 36. став 2. и члан 45. став 2),

10) Правилник о условима за добијање здравственог статуса стада, јата, имања, компартмента, зоне и подручја (члан 37. став 5),

11) Правилник о садржају, облику и начин вођења евиденције коју воде власници животиња (члан 41. став 5),

12) Правилник о утврђивању мјера раног откривања и дијагностике заразне болести и начин њиховог спровођења (члан 44. став 3),

13) Правилник о начину одређивања зараженог и угроженог подручја и мјерама за спречавање ширења, сузбијања и искорјењивања заразне болести (члан 46. став 4),

14) Правилник о условима и документацији потребној за надокнаду штете (члан 58. став 8),

15) Правилник о општим правилима хигијене хране животињског поријекла (члан 59. став 5. тачка 1),

16) Правилник о посебним правилима хигијене хране животињског поријекла (члан 59. став 5. тачка 2),

17) Правилник о микробиолошким критеријумима за храну животињског поријекла (члан 59. став 5. тачка 3),

18) Правилник о посебним условима за објекте у пословању са храном животињског поријекла који се одобравају под посебним условима (члан 59. став 5. тачка 4),

19) Правилник о условима за упис објеката у Регистар објеката и Регистар одобрених објеката (члан 60. став 3. и члан 61. став 2),

20) Правилник о условима за упис у Регистар извозних објеката (члан 66. став 4),

21) Правилник о начину и условима вршења послова Канцеларије за унос података (члан 68. став 3),

22) Правилник о условима за обиљежавање и регистрацију животиња (члан 68. став 7),

23) Правилник о обиљежавању паса и мачака, садржају, облику и начину вођења регистра (члан 69. став 7),

24) Правилник о условима за стављање животиња у промет (члан 77. став 11),

25) Правилник о условима за рад сабирног центра, сточне пијаце и догона (члан 80. став 3),

26) Правилник о условима за карантин за животиње (члан 81. став 8),

27) Правилник о условима за одржавање изложби, сајмова, оцењивање или такмичење животиња и разних приредби са животињама (члан 82. став 3),

28) Правилник о општим начелима службене контроле у области ветеринарства (члан 84. став 7, члан 87. став 3. и члан 109. став 9),

29) Правилник о садржају и начину вођењу евиденције у клаоници (члан 85. став 4),

30) Правилник о обиљежавању хране животињског поријекла (члан 86. став 4. и члан 88. став 3),

31) Правилник о садржају и начину вођењу евиденције о прегледу и промету животињских кожа (члан 91. став 7),

32) Правилник о техничким, просторним и кадровским условима за субјекте у пословању са храном животињског поријекла (члан 90. став 2),

33) Правилник о условима за производњу, промет, декларисање и употребу хране за животиње и додатака храни за животиње (члан 92. став 8),

34) Правилник о општим и посебним условима хигијене хране за животиње (члан 92. став 9),

35) Правилник о условима за обављање послова дезинфекције, дезинсекције, дератизације, дезодорације и деконтаминације (члан 93. став 6),

36) Правилник о условима за сточна гробља и јаме гробнице, начин закопавања и спаљивања нуспроизвода животињског поријекла (члан 99. став 3),

37) Правилник о Ветеринарском информационом систему (члан 101. став 4) и

38) Правилник о начину смјештаја, чувања и продаје одузетих производа и животиња (члан 117. став 4).

(3) До доношења прописа из става 2. овог члана примјењиваће се подзаконски прописи који су важили на дан ступања на снагу овог закона, ако са њим нису у супротности.

Члан 124.

(1) Субјекти који обављају ветеринарску дјелатност из члана 5. овог закона дужни су да своју организацију, рад и пословање ускладе са одредбама овог закона у року од годину дана од дана његовог ступања на снагу.

(2) Рјешења о овлаштењу за спровођење обавезних ветеринарских мјера која су на снази престају да важе 90 дана од дана ступања на снагу овог закона, након чега ће се спровести поступак доношења нових рјешења о овлаштењу за спровођење Програма мјера на период од пет година и закључивања нових уговора о обављању послова из Програма мјера.

(3) Субјекти у чијим објектима се обавља ветеринарска дјелатност из члана 59. овог закона дужни су своје пословање ускладити са одредбама овог закона у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

(4) Субјекти у чијим објектима се обавља ветеринарска дјелатност из члана 59. овог закона, а чији су објекти у поступку категоризације процијењени као неусклађени, и на основу позитивно процијењеног плана унапређења, издато рјешење о привременом одобрењу за обављање дјелатности, дужни су ускладити услове за обављање дјелатности са одредбама овог закона до рока на који је рјешење издато.

Члан 125.

Ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о ветеринарству у Републици Српској ("Службени гласник Републике Српске", бр. 42/08 и 6/12).

Члан 126.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-021-807/17
20. јула 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.

1340

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), д о н о с и м

У К А З

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ВЕТЕРИНАРСКО-МЕДИЦИНСКИМ ПРОИЗВОДИМА

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о ветеринарско-медицинским производима, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Двадесетој сједници, одржаној 20. јула 2017. године, а Вијеће народа 28. јула 2017. године констатовало да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о ветеринарско-медицинским производима није угрожен витални национални интерес ни једног конститутивног народа у Републици Српској.

Број: 01-020-2335/17
3. августа 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Милорад Додик, с.р.

ЗАКОН

О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ВЕТЕРИНАРСКО-МЕДИЦИНСКИМ ПРОИЗВОДИМА

Члан 1.

У Закону о ветеринарско-медицинским производима ("Службени гласник Републике Српске", број 71/12) у члану 3. у ставу 1. последије тачке г) додаје се нова тачка д), која гласи:

"д) љековиту храну за животиње, односно љековите премиксе које уређују прописи о љековитој храни за животиње,".

Досадашње т. д) и њ) постају т. њ) и е).

Члан 2.

У члану 5. у ставу 1. последије тачке г) додаје се нова тачка д), која гласи:

"д) добра пракса у промету ВМ производа је дио система осигурања квалитета који се односи на организацију,

обављање и надзор складиштења ВМ производа према одређеном реду прије даље примјене или стављања у промет, као и превоз ВМ производа, који осигурава да се са ВМ производима поступа на начин којим се обезбјеђује очување стандарда квалитета ВМ производа,".

Досадашње т. д), њ), е), ж), з), и), ј), к), л), љ), м), н), њ), о), п), р), с), т), њ) постају т. њ), е), ж), з), и), ј), к), л), љ), м), н), њ), о), п), р), с), т), њ) и у).

Члан 3.

У члану 24. у ставу 4. у тачки г) последије ријечи: "производњу" додају се ријечи: "ВМ производа".

Члан 4.

Члан 57. мијења се и гласи:

"(1) Привредно друштво подноси Министарству захтјев за доношење рјешења о одобрењу за промет ВМ производа на велико, прије почетка обављања дјелатности велепродаје ВМ производа.

(2) По пријему захтјева за одобравање промета ВМ производима на велико, министар рјешењем формира комисију за преглед објекта, која има најмање три члана, а предсједник комисије је лице запослено у Министарству.

(3) При именовању комисије из става 2. овог члана равноправно су заступљена оба пола.

(4) У случају да комисија из става 2. овог члана утврди да подносилац захтјева испуњава услове прописане овим законом, сачињава записник на основу кога министар доноси рјешење којим се одобрава обављање промета ВМ производа на велико.

(5) Трошкове поступка прегледа објекта сноси подносилац захтјева.

(6) Влада на приједлог Министарства доноси одлуку којом се прописује висина трошкова из става 5. овог члана, као и начин њене уплате.

(7) Министар доноси правилник којим се прописује облик и садржај захтјева и документације која се прилаже уз захтјев из става 1. овог члана."

Члан 5.

Члан 59. мијења се и гласи:

"(1) Велепродаја ВМ производа обавезна је да набавља ВМ производе од произвођача или друге велепродаје ВМ производа.

(2) Велепродаја ВМ производа може испоручити ВМ производе привредним друштвима који имају рјешење о одобрењу за промет ВМ производа на велико и на мало.

(3) Велепродаја ВМ производа може испоручити ВМ производе:

- а) ветеринарским апотекама,
- б) ветеринарским амбулантама,
- в) ветеринарским станицама,
- д) ветеринарским клиникама и
- ђ) ветеринарским болницама.

(4) Ветеринарске организације из става 3. овог члана обавезне су да воде евиденцију о свим набавкама ВМ производа, потрошњи, каренци, као и друге евиденције које су прописане овим законом и чувају доказ о куповини, посједовању и примјени ВМ производа на животињама пет година након њихове примјене, укључујући и податке о животињама које су заклане током тог периода."

Члан 6.

У члану 61. став 2. мијења се и гласи:

"(2) Велепродаја ВМ производа брише се из Регистра велепродаје ВМ производа у случају:

а) подношења захтјева за брисање рјешења о одобрењу за промет ВМ производа на велико,

б) укидања рјешења о одобрењу за промет ВМ производа на велико,

в) када се утврди да не обавља дјелатности дуже од годину дана и

г) престанка постојања привредног друштва.”.

Члан 7.

Члан 63. мијења се и гласи:

“(1) Промет ВМ производа на мало обухвата наручивање, чување, издавање ВМ производа на ветеринарски рецепт и без рецепта.

(2) Привредна друштва обављају промет ВМ производа на мало искључиво у ветеринарским апотекама (у даљем тексту: ветеринарска аптека), које подносе Министарству захтјев за доношење рјешења о одобрењу за промет ВМ производа на мало прије почетка обављања дјелатности.

(3) По пријему захтјева за одобравање промета ВМ производима на мало, министар рјешењем формира комисију за преглед објекта, која има најмање три члана, а предсједник комисије је лице запослено у Министарству.

(4) При именовану комисије из става 3. овог члана равноправно су заступљена оба пола.

(5) У случају да комисија из става 3. овог члана утврди да подносилац захтјева испуњава услове прописане овим законом, сачињава записник на основу кога министар доноси рјешење којим се одобрава обављање промета ВМ производа на мало.

(6) Трошкове поступка прегледа објекта сноси подносилац захтјева.

(7) Влада на приједлог Министарства доноси одлуку којом се прописује висина трошкова из става 6. овог члана, као и начин њене уплате.

(8) Ветеринарска аптека обавезна је да води евиденцију о оствареном промету ВМ производа на мало током пет година и обавезна је да Министарству достави податке о промету ВМ производа на мало за претходну годину, а најкасније до 31. јануара текуће године за претходну годину.

(9) Министарство води Регистар привредних друштава која обављају промет ВМ производа на мало (у даљем тексту: Регистар малопродаје ВМ производа).

(10) Министар доноси правилник којим се прописују облик, садржај и начин вођења евиденције и Регистра малопродаје ВМ производа.”.

Члан 8.

Послије члана 63. додаје се нови члан 63а, који гласи:

“Члан 63а.

(1) Министарство, на основу инспекцијског прегледа, Ветеринарској апотеци може укинути рјешење о одобрењу за промет ВМ производа на мало ако се утврди да ветеринарска аптека не испуњава прописане услове.

(2) Ветеринарска аптека брише се из Регистра малопродаје ВМ производа у случају:

а) подношења захтјева за брисање рјешења о одобрењу за промет ВМ производа на мало,

б) укидања рјешења о одобрењу за промет ВМ производа на мало,

в) када се утврди да не обавља дјелатности дуже од годину дана и

г) престанка постојања привредног друштва.”.

Члан 9.

Послије члана 65. додаје се нови члан 65а, који гласи:

“Члан 65а.

(1) Велепродаја ВМ производа обавезна је да обавља промет ВМ производа на велико у складу са начелима добре праксе у промету ВМ производа и поступа у складу са водичима добре праксе у промету ВМ производа.

(2) Ветеринарске апотеке обавезне су да обављају промет ВМ производа на мало у складу са начелима добре

праксе у промету ВМ производа и поступају у складу са водичима добре праксе у промету ВМ производа.”.

Члан 10.

У члану 74. послије става 2. додају се нови ст. 3, 4, 5, 6. и 7, који гласе:

“(3) Министарство може за управљање активностима фармаковигилансе из става 1. овог члана овластити правно лице.

(4) Правно лице из става 3. овог члана може управљати активностима фармаковигилансе ако:

а) има сједиште на подручју Републике Српске,

б) је регистровано за обављање научне дјелатности у подручју ветеринарско-медицинских производа и

в) ако је непристрасно и није у сукобу интереса у вези са повјереним пословима.

(5) Правно лице из става 3. овог члана обавезно је да чува тајност података за које сазна у обављању повјерених послова.

(6) Министарство са правним лицем из става 3. овог члана склапа уговор на период од пет година.

(7) Уговор из става 6. овог члана садржи одредбе о:

а) правима и обавезама уговорних страна,

б) врсти и обиму повјерених послова,

в) начину и условима обављања послова,

г) могућности и разлозима отказа уговора прије истека времена на које је склопљен и

д) условима за једностранни раскид уговора.”.

Члан 11.

У члану 87. у ставу 1. т. н), њ), о) и п) бришу се.

Досадашње т. р), с), т), ћ) и у) постају т. н), њ), о), п) и р).

Члан 12.

У члану 88. у ставу 1. у тачки к) број: “2” замјењује се бројем: “7”.

У тачки м) број: “4” замјењује се бројем: “8”.

Члан 13.

У члану 91. у ставу 1. у тачки б) ријечи: “члан 63. став 6.” замјењују се ријечима: “члан 63. став 10.”.

У тачки ж) број: “2.” замјењује се бројем: “7.”, а број: “6” бројем: “10”.

Члан 14.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 02/1-021-808/17
20. јула 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.

1341

На основу члана 70. став 1. тачка 8. Устава Републике Српске и члана 56. став 1. тачка 5, члана 182. и члана 186. ст. 1. и 2. Пословника Народне скупштине Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 31/11 и 34/17), а у вези са чланом 28. ст. 1, 4. и 5. Закона о Правобранилаштву Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 16/05, 77/06, 119/08 и 78/11), а након разматрања Извјештаја Комисије за избор и именовање, Народна скупштина Републике Српске, на Двадесетој сједници, одржаној 20. јула 2017. године, донијела је с љ е д е ћ у

ОДЛУКУ

О ИЗБОРУ ПРАВОБРАНИОЦА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

I

За правобраниоца Републике Српске изабран је Милимир Говедарица на период од четири године.